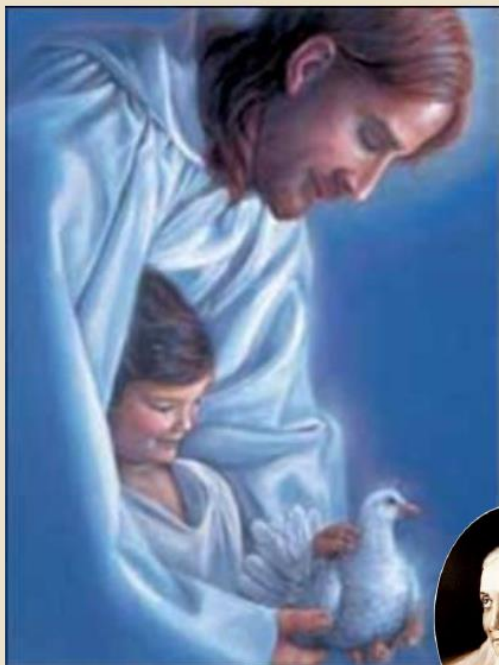

Pablo Martín Sanguiao

Malý Katechismus Boží Vůle

Tento „Malý Katechismus Boží Vůle“
je pomůckou pro ty, kteří chtějí znát duchovní poselství
Služebnice Boží Luisy Piccarrety
„Malé dcery Boží Vůle“ v jejím životě a v jejích spisech,
jejich základní formace ve Věře a jako průvodce jejich životy.

"Pro manuscripto privato"
Fr. Pablo Martín Sanguiao
Civitavecchia, 25. března 2015
Slavnost Zvěstování Panny Marie
a Svátek Božského „Fiat“ Ježíše a Marie

KDO JSME?

"*Jak velkou láskou nás Otec zahrnul, abychom se mohli nazývat Božími dětmi; a to je to, čím skutečně jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už jsme Boží děti, ale ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se ukáže, budeme podobní jemu, neboť ho vidíme tak, jak je*". (1. Jan 3: 1–3).

CO TÍM JAN OZNAMOVAL?

Oznamoval, že Boží Vůle musí být ještě zjevena jako *Ježíšův vnitřní život* a že život v Boží Vůli se stane naším způsobem života, podle příkladu a duchovního průvodce Boží služebnice Luisy Piccarrey, jejímž prostřednictvím si to Pán přál projevit v naší době.

CO ZNAMENÁ „ŽÍT V BOŽÍ VŮLI“?

Je to, jako by *vlastním životem člověka* byla samotná Boží Vůle, jak se dozvídáme ze spisů Luisy Piccarrey. To je život, kterým žil náš Pán Ježíš a Marie, Jeho a naše matka.

KDO JE LUISA PICCARRETA?

Služebnice Boží *Luisa Piccarreta*, "*malá Dcera Boží Vůle*", je stvoření vybrané Ježíšem k **zahájení** naplnění Jeho ideálu, Jeho věčného výnosu a k **informování** celé církve a po celém světě, že jeho Boží Vůle bude v nás stejná jako v Bohu. Budeme se těšit z Jeho života, Jeho štěstí a Zdroje všech Jeho prací.

Luisa se narodila 23. dubna 1865 v Corato (Bari, Itálie), kde prožila celý svůj život a kde zemřela 4. března 1947. Dodnes si ji lidé pamatují jako „*Luisa, ta svatá*“. Případ jejího blahořečení byl otevřen v roce 1994. Mnozí byli svědky jejího případu, mezi nimi byli kněží, biskupové, jeden kardinál a dokonce jeden kanonizovaný svatý, sv. Hannibal Maria Di Francia, který ji 17 let navštěvoval. Vždy podléhala autoritě různých zpovědníků, svatých kněží pověřených autoritou církve za její vedení. Hlavním svědkem tohoto případu je však Luisa sama, která prostřednictvím svých spisů vypráví o svém životě a svém poslání.

CO LUISA NAPSALA? CO ZNAMENAJÍ TYTO SPISY?

Luisa nebyla vzdělaná osoba, absolvovala pouze první a snad druhý stupeň základní školy. Přesto v poslušnosti ke svým zpovědníkům napsala 36 dlouhých

svazků ve formátu deníku. Tyto svazky, jak sám Ježíš říká, napsal nejprve svým vlastním prstem světla na dno své vlastní duše a poté je přepsala Luisa na papír.

Tyto úžasné spisy jsou pojmenovány samotným Ježíšem „**Království Boží Vůle uprostřed stvoření - Kniha nebe – Provolání k lidstvu, aby se navrátilo k řádu, místu a účelu, pro který bylo stvořeno.**“

St. Hannibal, jako cenzor odpovědný za spisy Luisy, byl první, kdo je prozkoumal (prozkoumal prvních 19 svazků), a udělil jim „*Nihil obstat*“ (lat. nic nebrání), ke kterému pak arcibiskup okamžitě dal svůj „*imprimatur*“ (lat. ať se tiskne).

Luisa také napsala „**Hodiny utrpení našeho Pána Ježíše Krista**“, „**Zbožná pouť duše v Boží vůli**“ a „**Panna Maria v království Boží vůle**“.

Navíc, aby dokončila první díl, napsala zápisník „**Vzpomínky na dětství**“. Zanechala také mnoho modliteb, novén a dokonce mnoho dopisů.

ALE CO JE, JEDNODUŠE ŘEČENO, LUISINO POSELSTVÍ?

Luisa může říci Ježíšova slova: «**Mé učení není mé, ale toho, kdo mě poslal. Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha, nebo mluvím-li sám za sebe.**» (Jan 7,16-17). Také tato další slova, která Ježíš řekl Samaritánce: «**Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.**» (Jan 4,10).

A co je **Boží dar**? Rozhodně to není obyčejný dar, ani ctnost nebo charisma, a dokonce ani duchovní věc; je to místo toho velmi všemohoucí, věčná, **nejsvětější Božská Vůle**. Dodržovat přikázání, dělat vše, co od nás Bůh chce, přijímat s vyrovnaností vše, co Bůh dovolí nebo naloží, je vše, co je pro naši spásu nezbytné, ale na uspokojení Jeho lásky je to příliš málo.

Známý hymnus říká: „**Bůh se stal jako my, aby nás mohl učinit jako sám sebe**“. Bůh touží, abychom se stali jako On, v jeho vlastní obraz. Bůh touží po nás, abychom s Ním žili v dokonalém spojení, touží, abychom byli schopni říci stejná slova, která Ježíš řekl jemu, našemu Otci: „**Všecko mé je tvé, a co je tvé, je moje**“ (Jan 17,10). Bůh chce, abychom milovali a milovali Ho Jeho vlastní láskou, aby naše vzájemná láska nebyla nespravedlivá. Ví, že naše srdce, naše vůle, není schopna milovat božským způsobem, způsobem hodným Boha, **proto nám nyní nabízí dar Jeho vlastního Srdce, Jeho obdivuhodné Vůle, Srdce Tří Božských Osob**, abychom mohli žít s Bohem, žít Jeho život, podílet se na Jeho dílech a milovat láskou jako Božské Osoby.

Pán nám říká: „**Je příliš málo, že bys byl mým služebníkem, přál bych si tě učinit světlem národů**“ (Iz. 49,6).

Pán nám říká: „*Můj synu, dej mi své srdce, protože ti chci dát své*“.

Nyní Pán říká: „*Chtěl bych vám dát svou vůli, aby se pro vás mohla stát tím, čím je pro mě*“.

Dále říká: „*Nemohl jsem ti dát nic většího než Moji Vůli, která je Mou celistvostí, samotnou podstatou mého Božského bytí, Zdrojem všech mých vlastností, mé lásky, mého života, mých skutků, všeho dobra a štěstí*“.

A dále říká: „*Dáte-li mi svou vůli, dám vám svou; to je důvod, proč jsem vytvořil vaši vůli, abyste mohli nabídnout malou vůli mě, výměnou za Mou, abych ji mohl spojit s mou vlastní*“.

Pán také říká: „*Pokud jsem vám tuto svou největší touhu odhalil, není to jen proto, abych vás informoval, ale abych vám dal dar, Dar všech darů. Tím, že jsem vám to projevil, byl přenesen na vás*“.

Nyní vám Pán říká: „*Pokud mi to řeknete, budu to brát vážně. Vaše malá lidská vůle je pro mě cenná, chci ji sloučit s tou mojí, ztotožnit tak moc s tou mou, že nedokážete rozlišit jednu od druhé*“.

Říká také: „*Pokud už nikdy nebudete žít život podle své vůle a na svůj vlastní účet, ale místo toho budete vždy vzývat moji vůli, přijde okamžik, kdy budete vnímat pouze život mé vůle, jednající božským způsobem tak, jak jedná Bůh, jako opravdové Boží dítě, kterým jsi. Budete mít k dispozici moji všemohoucnost, mé poznání, mou věčnou lásku. Pak se podívám na Ježíše a uvidím tebe, podívám se na tebe a uvidím Ježíše, při pohledu z věčnosti na Jeho rozkošné lidstvo jsem viděl tebe a celé lidstvo (především jsem viděl Jeho Matku v Něm). Znamená to, že když se na vás podívám, budu ve vás vidět všechno a každého, dokonce i své vlastní Já*“.

"Pokud mi to dovolíš" - říká Ježíš Luise více než jednou - **"Budu ve vás zároveň hercem i divákem"**.

„Přesně to řekl papež Benedikt XVI. ve své první encyklice:., **Deus Caritas est**“(Bůh je láska), (č. 17): „**Ano, které říká naše vůle Jemu, spojuje rozum, vůli a citění v souhrnný akt lásky. (...) Toužit po stejné věci a tu samou odmítnout je přesně to, co starověké národy poznali jako autentickou podstatu lásky: stát se jeden podobný druhému, což vede k jednotě vůle a myšlenky. Milostný příběh Boha a člověka. Skládá se ve skutečnosti ze samotné podstaty tohoto **souznění vůlí**, roste v jednotě myšlenek a postojů do té míry, že **moje vůle a Boží vůle se stále více shodují**: Boží vůle už pro mě není vetřelcem, který mi zvenčí vnucuje příkázání, ale je to moje vlastní vůle, založená na zkušenosti,**

že ve skutečnosti je mi Bůh bližší než já sám sobě. To je, když roste zřeknutí se v Bohu a stane se mojí radostí a štěstím “.

2

SPIRITUALITA LUISY PICCARRETY

01 - Není málo mystiků známých pro konkrétní nauku, která charakterizuje jejich vlastní duchovní život. Například:

- spiritualitou svaté Faustiny Kowalské je *Boží milosrdenství*;
- to svaté Terezie z Lisieux, je *maličkost úplného odevzdání se milosti Boží*;
- to svaté Markéty nebo Sestry Josefy Menéndez je *oddanost Nejsvětějšímu Srdci*;
- spiritualitou služebníka Božího početí Cabrera je *mystické Vtělení*;
- to Matky Eugenie Ravasio je *Zjevení Božského Otce* atd.

Všichni tito lidé (téměř všechno ženy) věnovali své vlastní poklady Církvi, což byl duchovní život jako ovoce „zjevení“ nebo mystických zážitků potvrzených Církví.

Stručně řečeno, jaká je duchovní nauka, která charakterizuje Boží služebnici Luisu Piccarretu?

Je to „život v Boží vůli“. Je to samotná Boží vůle, kterou nám dal Bůh a kterou člověk přijal jako svou dědičnost, svůj vlastní život.

02 - Může to být *charismatické poselství* jako mnoho jiných (pravdivé nebo pravděpodobně pravdivé), které se šíří v našich dnech? Může to být *asketicko-mystická doktrína*, protože hovoří o různých ctnostech nebo snad o určitých mimořádných zkušenostech? Odhalila nějaké *teologické vize*? Nechala nám jednoduše *záznam o svém životě* a svých myšlenkách? Předává nám snad *určitou zbožnost*?

Rozhodně to nejsou *poselství*, protože to v Luisině mysli prostě neexistovalo. Objevuje se jako mystická duše, která je autorem spisů, jak to udělalo mnoho jiných starověkých i moderních autorů v Církvi, o nichž jsou známy jejich intimní duchovní zkušenosti, protože zanechali svědectví o svém životě ve své bohaté asketicko-mystické doktríně. Přemýšlejte o velkých klasicích: sv. Terezie z Avily, sv. Jan od Kříže nebo v novější době sv. Terezie z Lisieux nebo sv. Faustina Kowalská, abychom jmenovali alespoň některé. Luisa může být mezi tyto zařazena *jen zčásti*, protože její spisy nepopisují *pouze duchovní itinerář života*, ale **jsou také hlášením Božího věčného Plánu nebo Výnosu, oznamujícího dovršení Jeho Království: Vláda Boží Vůle.**

03 - Napsala Luisa Piccarreta něco? Je to spisovatelka? Proč psala, komu a pro koho psala?

Luisa toho hodně napsala, i když na základní škole chodila pouze do první nebo druhé třídy. Protože její vzdělání je tak chabé, její spisy jsou plné gramatických, syntaxových a pravopisných chyb (tato skutečnost slouží jako dokonale odstrašující prostředek a odrazení pro čtenáře, který by se tohoto díla mohl chopit s předsudky a špatnými úmysly). Nejde tedy o povrchní mystickou literaturu toho, kdo si přeje zveřejnit své vlastní předpokládané vize nebo nadpřirozená zjevení. Místo toho je to bolestné svědectví o životě ukřižovaném láskou a upoutaném na lůžko mnoho dlouhých let, žitého Luisou, v modlitbě a v tichu; ukrytý v temnotě a ponořený do poslušnosti. Je to vlastně poslušnost sama, která po velkém boji sama se sebou dokáže napsat své knihy. Psala je pouze ke svým různým zpovědníkům, kteří byli instruováni arcibiskupem. Dělo se to z důvodu poslušnosti církvi, poslušnosti, která stála Luisu skutečné a nepřetržité mučednictví.

To, co píše, není plodem kultury ani uměleckého psaní; není to touha projevat své vlastní vize nebo zjevení, nepochází to z mystiky falešné a nebezpečné, ale ze samotné „*Lady Obedience*“ („Paní Poslušnost“), jak ji sama nazývá! Trvalo mnoho let, než se Luisa vzdala myšlenky, že její spisy budou vydány přidělenými kněžími, především svatým Hannibalem Maria Di Francia, jmenovaným církevním cenzorem jejích spisů, kterým udělil svůj „*Nihil Obstat*“ při získání „*Imprimatur*“ od arcibiskupa.

04 - Co je podstatou jejího poselství? Oznamuje Luisa něco konkrétního?

Podle Ježíšových vlastních slov: „*Větší milost jsem vám nemohl dát v těchto bouřlivých dobách, kdy lidstvo zběsile běží směrem ke zlu, než odhalení velkého daru, který chci dát lidstvu, kterým je Dar Království Nejvyššího Fiat*“. Je to přesně dovršení této vlády, kterou vyzýváme v modlitbě Páně, Otče náš; Jeho vůle, počínaje Luisou, musí být dokončena způsobem, který je na zemi nový, stejným způsobem, jako je to uskutečňováno v nebi, kde se nachází pramen všeho dobra a štěstí, kde sídlí život Boha a Jeho dětí, a proto je východisko tohoto velkého poselství vyjádřeno Pánem těmito slovy: „*Přicházím, abych s Vámi zůstal a žil s vámi v jedné jedině vůli, v jedné jedině lásce*“.

05 - Co přesně se tedy nachází nového ve spisech Luisy? Jak daleko nás vedou spisy týkající se Boží vůle všech ostatních duchovních autorů a kde začíná nový dar daný Luisě?

Poslechněte si Pánovy odpovědi: „*Má dcero, člověk nechce pochopit, že žít v mé vůli znamená vládnout, zatímco dělat svou vůli je pouze plnit mé příkazy. První je držení, vlastnictví; druhým je příjem objednávek, které je nutné provést.*

První je držet, vlastnit, druhé je přijímat mé objednávky a provádět je. Život v mé Vůli dělá z mé Vůle vlastní vůli člověka, vlastní majetek; je schopen s ním libovolně nakládat; zatímco dělat svou vůli je jednoduše považovat ji za Vůli Boha a ne za vlastní vůli, proto se jí nemůže svobodně zbavit, jak by si člověk přál. Život v mé Vůli je život pouze s jednou vůlí, Vůli Boží. Žít v mé Vůli je žít jako mé dítě, zatímco prostým konáním své vůle znamená žít jako služebník. V prvním případě to, co patří Otci, patří dítěti; je to právě tento Dar, který si přeji dát svým tvorům v těchto velmi smutných dobách, aby jednoduše nekonali mou Vůli, ale skutečně ji vlastnili. Copak nejsem pánem, abych dával, co chci, kdykoli chci a komu chci? Nebud'te překvapeni, když uvidíte, že tomuto Daru není rozuměno, k jeho pochopení musí být lidstvo nakloněno přijmout největší oběť ze všech, kterou je zřeknutí se života, a to i ve svatých věcech, podle jeho vlastní vůle ...“ (18. září 1924)

06 - Luisa často používá výrazy *Divine Volition (Boží vůle)* - *Divine Volitions (Božské vůle)*. Jsou stejné? Je to stejné, když se řekne *the Divine Will (Boží vůle)* a *the Divine Volition (Boží vůle)*? Kde je láska umístěna uprostřed toho všeho?

V evangeliu Ježíš nazývá **BOŽÍ VŮLÍ, Vůli Otce**, je tou nejjintimnější, nejzásadnější a nejpodstatnější realitou Boha: „*Ach, všechno je obsaženo v mé Vůli, a pokud duše přijme mou Vůli, přijme všechnu podstatu mého Bytí a vše uzavře do sebe*“ (2. března, 1916). Není to schopnost nebo něco od Boha, jako je lidská vůle v lidstvu, ne! **Boží Vůle je tím, čím je Bůh**. Stejně jako primární kolo pohybuje všemi ostatními koly v mechanismu, je vůle tou, která dává život všemu v Bohu i v nás.

Obvykle máme na mysli Boží Vůli věci, které Bůh chce, věci, které si Bůh přeje (tj. vidíme to jako *přímý předmět*), místo toho je Bůh subjektem, je to sám Bůh, kdo touží, sám Bůh, který si přeje. Dalo by se říci: Vůle je *podstatné jméno* (termín vyjadřující podstatu), zatímco všechny ostatní božské atributy – Láska, Všemohoucnost, Dobrota, Věčnost, Neměnnost, Nezměrnost, Svatost, Spravedlnost, Milosrdenství, Vševědoucí, Vědomí atd. - to jsou všechna jeho *přídavná jména*, popisující toto podstatné jméno. "Boží Vůle je všemocná, dobrá, svatá, nesmírná, věčná, nejvíce znalá, milosrdná, neměnná..."

„**THE DIVINE VOLITION**“ je Vůle Boha v akci; označuje to, co dělá, je to tedy *sloveso*. Vůle místo toho označuje věci, které chtěl nebo ustanovil Bůh. Rozdíl mezi „vůli“ (“**Will**”) a „vůli“ (“**Volition**”), (i když se ve skutečnosti shodují) je stejný jako rozdíl mezi *srdcem* a *bušením srdce*, nebo mezi *motorem* a *pohybem motoru*, nebo dokonce mezi *pramenem* a *řekou*.

Analogicky řečeno, účinkem bušení srdce je život; fungováním motoru by mohlo být cestování. V případě Vůle (*Volition*) je účinkem *Láska*, a pokud v Bohu je pramen *Jeho Vůle* a řeka je *Boží Volition*, vodou této řeky je *Láska*, proto Ježíš může dobře říci, že: „**Láska je dítětem Boží Vůle**“, protože je to její projev i komunikace. Boží Vůle je tedy nad rámec toho, co dělá, věcmi,

kteřé Bůh chce nebo nechce nebo dovoluje. Je to pramen a nejvyšší příčina toho, čím je Bůh, nevyslovitelného života Nejsvětější Trojice a jejich skutků věčné lásky. Je to jako důvěrný „motor“ Boha, jako „první kolo“, které se pohybuje a dává život všemu, čím je, a všem jeho dílům. Je to jako „srdce“ tří Božských osob.

07 - Luisa vždy mluví o Ježíši; je Ním více než fascinována! Občas zmiňuje (ve skutečnosti je to Ježíš, kdo zmiňuje) Božskou osobu Otce, ale málokdy mluví o *Duchu svatém*. Proč?

Samozřejmě mluví o Duchu svatém, i když Ho zmiňuje jen střídě. Například ve svazku 18 (z 11. května 1925) věnuje dlouhou a velmi krásnou kapitolu povzdechům, které ve svátostech trpí Duch svatý. Skutečnost, že se o Ném zmiňuje jen zřídka, lze pravděpodobně vysvětlit tím, že tak jako Osoba Otce představuje Boží Vůli (Will) Nejsvětější Trojice, tak i Osoba Ducha Svatého představuje Boží Vůli (Volition) a pod touto formou mluví nepřetržitě.

Navíc jako Duch svatý, Osoba, která vytváří *pouto vzájemné lásky a jednoty mezi Otcem a Synem*, také vytváří stejné pouto mezi Ženicem a Nevěstou, a pokud jde o náš případ, mezi Ježíšem a Luisou. Závěrem lze říci, že i když se o Ném zmiňuje jen stěží, neustále o Ném mluví, a to právě proto, že Duch svatý je dialogem lásky, je to On, kdo jej formuje; On sám je Ježíšovou řečí.

08 - Pojdme k základnímu bodu: Co znamená „život v Boží Vůli“? Není to konání Boží Vůle, kterou všichni svatí znají a konají?

Je jasné, že se člověk ocitá před něčím novým. Například Ježíš říká Luisě: *„Samotní Svatí přicházejí se Mnou, aby slavili, zatímco úzkostlivě čekali na duši, která by nahradila jejich vlastní činy, svaté v lidském řádu, ale ne v Božím řádu; prosí mě, abych umožnil tvoru okamžitě vstoupit do této boží atmosféry...“* (13. února 1919)

V jiném případě Luisa říká: *„Je možné, že Ježíš nechal projít tolik staletí, aniž by oznámil tyto zázraky Boží Vůle, a že si nevybral mezi tolika svatými, toho, který by vedl k této svatosti, zcela božské? Přece jen tu byli apoštolové a tolik dalších větších svatých, kteří ohromili celý svět.“* (3. prosince 1921)

„Má Lásko a můj Živote, stále se nemohu přesvědčit, jak je možné, že žádný svatý nikdy nekonal tvou Nejsvětější Vůli a ani tak nežil. Nyní říkáš - ve tvé Vůli? “A Ježíš na to: „*Ach, má dcero, stále se nechceš přesvědčit, že člověk může brát tolik světla, milosti, rozmanitosti, hodnoty, kolik zná? Určitě existovali svatí, kteří vždy konali mou Vůli, ale moji Vůli brali, jak věděli. Věděli, že konání mé Vůle bylo největším činem, tím, kterým Mě nejvíce ctili a který přinesl posvěcení, a s tímto úmyslem to udělali, a to je to, co si vzali, že bez mé Vůle není svatost; a bez Ní nemůže vyjít nic dobrého, ani svatost, ať už malá nebo velká“.* (6. listopadu 1922).

"Má Dcero, v mé Věčné Vůli najdeš všechny moje činy, stejně jako činy mé Matky, které obklopile všechny činy tvorů, od prvního po poslední, které budou existovat, jako by v plášti." Tento plášť je, jako by to byly dva: jeden povstal do nebe, aby s Boží Vůli vrátil mému Otci vše, co mu stvoření dlužilo: lásku, slávu, nápravu a zadostiučinění; zatímco ten druhý zde zůstal jako ochrana a pomoc stvoření. Nikdo jiný nevstoupil do mé Boží Vůle, aby udělal vše, co udělalo moje Lidství. Moji svatí konali mou Vůli, ale nevstoupili do ní, aby dělali vše, co dělá moje Vůle, přičemž brali všechny činy jako by zábleskem oka, od prvního do posledního člověka, a udělali ze sebe herce, diváky a zbožštělé. Konáním mé Vůle člověk nedospěje k tomu, aby udělal vše, co obsahuje má Věčná Vůle; spíše to sestupuje do stvoření omezeného natolik, nakolik stvoření dokáže obsáhnout. Pouze ten, kdo vstoupí dovnitř, se rozprostírá a rozptyluje jako sluneční světlo ve věčných letech mé Vůle, a když najde mé činy a činy mé Matky, umístí své vlastní. Podívejte se do mé Vůle: jsou snad jiné skutky tvorů znásobené ve mně, dosahující až k poslednímu činu, který má být proveden na této zemi? Podívejte se dobře, žádné nenajdete. To znamená, že nikdo nevstoupil. Bylo to vyhrazeno, aby dveře mé Věčné Vůle byly otevřeny pouze mé malé dceři, aby se sjednotily její činy s mými a s činy mé Matky a všechny naše činy se ztrojnasobily před Nejvyšším Veličenstvím a pro dobro tvorů. Teď jsem otevřel dveře, aby do nich mohli vstoupit ostatní, za předpokladu, že se mají k tak velkému dobru." (6. listopadu 1922)

09 - Luisa často mluví o *Božím Království*, že musí být dosaženo; že se blíží; modlí se a žádá, aby „*Boží Vůle* přišla vládnout“. Co tím vším myslí?

Stojíme-li za tím, co Ježíš říká Luise, je zcela zřejmé:

- 1) Že Boží vláda je dosažením Jeho Vůle, a
- 2) Že Vůle Otce, doplněná všemi Jeho Božskými vlastnostmi a Jeho Božskými právy, ustanovila Jeho Vládu v Nejsvětějším Ježíšově Lidství.
- 3) To vše, co Ježíš vlastní ve svém nádherném Lidství, si přeje dát svému Mystickému Tělu. Slova „*Jako v nebi, tak i na zemi*“, jsou dokonalou realitou v Ježíši a Marii: „*jak je to v Otci, tak je to v Synu*“. Dokud byli Ježíš a Marie na zemi, bylo Boží Království na zemi, zatímco v nás samých musí být stále horlivá touha, jedno neustálé vzývání, protože se jedná o Boží Příklad. Svatý Augustin říká: „*Kéž se jeho vůle děje v církvi, jak je to v našem Pánu Ježíši Kristu. Kéž se Jeho Vůle stane v nevěstě, Kristově snoubence, jako v Nevěstě, která uskutečnila Vůli Otce.*“
- 4) Tento Boží příslib Království na zemi, jak je v nebi, dosud nebyl dosažen. To znamená dvě věci:
  - nejen že po naší smrti *musíme jít* do Božího Království, ale že Boží Království *ještě musí přijít* na zemi a že svět nemůže skončit, dokud

- k tomu nedojde. (Zde je obnova řádu Stvoření před pádem do hříchu).
- Důvodem, proč Boží království dosud na zemi *ještě nepřišlo*, je to, že nemůže být zaměňováno s Vykoupením nebo s ustanovením Církve.
- 5) Toto Království, o které Církev neustále žádá v modlitbě Páně („Bud' Vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi“) je ve vztahu k vykoupení a církvi, jako vztah ovoce ke stromu. V podstatě je ovoce ve stromu přítomno od samého začátku, od okamžiku, kdy byl zaset, kdy byl vysazen. Strom je zakořeněn, kultivován a roste; naplní se listy a květy, ale své plody nese pouze, až nastane čas. Také Vykoupení, Svátosti, Církev a celá díla Ducha Svatého budou uzavřeny ve slavné době Království Boží Vůle.

10 - Dalším typickým latinským slovem Luisy je *«Fiat»*. S tímto slovem na hrudi byla vítězoslavně odnesena na hřbitov. Co pro ni toto slovo znamená?

Luisa začíná celé své psaní latinským slovem *Fiat* a není to náhoda. Právě tímto slovem *Fiat* (staň se) začal Bůh všechna svá díla:

- 1) Stvoření (*Fiat lux!* = Bud' světlo, Gn 1,3).
- 2) Vtělení slova (*Fiat mihi secundum verbum tuum* = staň se mi podle tvého slova, Lk.1,38).
- 3) Vykoupení (...*non mea voluntas, sed Tua fiat* = ne má, nýbrž tvá vůle se staň, Lk 22,42).
- 4) Vzývání příchodu Království (*Fiat voluntas tua, sicut in Caelum et in terra* = Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi, Mt 6,10).

Toto slovo zahrnuje vše, co Luisa kdy řekla a udělala, stejně jako vyjadřuje vše, co Bůh dělá, ve skutečnosti vyjadřuje samotný život Boha, Jeho věčný a absolutní Zákon, vyjádření Jeho nekonečně Svaté Vůle. Když Ježíš mluví s Luisou o *třetím Fiat*, mluví o závěru modlitby Páně, *Otče náš*.

11 - Luisa trvá na tom, že je třeba dosáhnout prosby v modlitbě Otče náš: „*Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi*“. Částečně píše latinsky, téměř jako technická fráze: „Nechť je dosaženo *Fiat Voluntatis Tua (Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi)*“. Co to znamená?

Konat Boží Vůli není novinka, ne; novinkou je, že nás Bůh zve **k životu** uvnitř své Vůle, stejně jako Otec, Syn a Duch Svatý žijí uvnitř této Věčné Vůle. Novinkou je: **Boží Vůle je ve stvoření aktivní a stvoření je v Boží Vůli aktivní Božským způsobem.**

Novinkou je tato Milost milostí, tento Dar darů, který spočívá v tom, že lidstvo nejen koná Vůli Boha, **ale že Jeho Vůle je naše**, musí se stát **životem našeho života**, musíme žít a vládnout s Ní a v Ní.

Novinkou je neustálá výměna Boží a lidské vůle, protože duše, obávající se své vlastní zkažené vůle, požaduje, aby byla ve všem a v každém okamžiku nahrazena tou samou Boží Vůlí, protože to je právě tato Boží Vůle, která ji (duši) neustále naplňuje radostí, láskou a veškerou nekonečnou dobrotou, čímž obnovuje ve stvoření **božskou podobu** ztracenou skrze hřích a účel, pro který Bůh stvořil lidstvo: žít jako děti Boží a účastnit se všech Jeho věcí.

Novinkou je, že Ježíš tím, že daroval stvoření Jeho vůli, formuje v ní Jeho vlastní život a Jeho vlastní Skutečnou Přítomnost, aby Ho stvoření vybavilo svou lidskostí. Toto spojení zjevně není hypostatickým spojením (dvě přirozenosti v jedné osobě), **ale spojením dvou vůlí, Boží a lidské, sjednocené pouze v jedné vůli**, která přirozeně nemůže být jiná než Boží Vůle. Toto stvoření se proto stává Ježíšovým triumfem, stává se dalším Ježíšem, nikoli přirozeně, ale darem Milosti, podle slov svatého Jana: „*neboť jaký je On, taková jsme i my v tomto světě*“ (1. Jan 4,17)

12 - Luisa žila celý svůj dospělý život upoutaná na postel; sužována nejpodivnějšími a nejtajemnějšími utrpeními (která popisuje velmi jemným a dojemným způsobem). Zdá se tedy logické, že její myšlenky velmi často směřují k Umučení jejího milovaného Pána s mimořádnou hloubkou porozumění a intenzitou dojemné účasti... Jaký je tedy vztah mezi tímto nepopsatelným utrpením Ježíše a Luisy a vize „*žití v Boží Vůli*“, vize „*Království Boží Vůle*“?

Dal by se očekávat jednoduše postoj rezignace, postoj „*poslušnosti až k smrti, smrti na kříži*“, zřeknutí se před Vůlí Boha, **Fiat** – staň se - podrobení se, bezpodmínečné vzdání se, pasivní **Fiat** před Bohem ... Místo toho tato spiritualita, která stoupá jako úsvit a zastíňuje všechno ostatní, dává v daném okamžiku duši uvědomit si, že není jen pro jednu osobu, ale že musí být nabídnuta všem. Je to „*vstupování*“ nebo „*splynutí*“ v Boží Vůli. Znamená to nahradit ve všem svou vlastní vůli Boží Vůlí a učinit z ní svoji vlastní. Přitom už toto **Fiat** není vůlí tvora, ale stává se úplně stejným Všemocným a Věčným **Fiat** samotného Boha. Toto **Fiat** se stalo tvorem, a to vůbec není pasivní odpověď, je to **aktivní a vědomá účast**, stávající se více informovaným o všem, co se děje v tomto **Fiat** nebo Božské Vůli, ve všech jeho dílech, ve všech věčných činech jeho samotného života.

Luisa je vyzvána, aby působila tak, jak působí Ježíš, v rámci své Vůle: „*Vejdí dovnitř mé Vůle, abys konala to, co konám já*“ (25. července 1917). „*Teď, když tě chci se mnou, v mé Vůli, chci tvou nepřetržitou akci*“ (28. prosince 1917). Všechno, co Luisa konala a cítila, je tedy samotným životem Ježíše, který v ní znovu žil (25. prosince 1918). To vše však není vyhrazeno pouze pro Luisu.

Ježíš očekává, že lidstvo přijde žít v Jeho Vůli a bude uvnitř jeho Vůle opakovat vše, co sám konal (29. ledna 1919).

13 - Zdálo by se, že v Luise byly dvě osoby, jako dvě různá duchovna, dvě dimenze, dva světy, dvě reality tak velké, že nám to uniká.

Zdá se, že je jasnější to pochopit, alespoň pro představu: je tu jedna, která mluví o poslušnosti, o kříži..., ale pak je tu druhá, která *žije v Boží Vůli*. Jsou to dvě povolání či poslání Luisy. První jako *Oběť* s Ježíšem v Opeře Vykoupení; druhé, které jí dal Ježíš později, jako depozitář pravdy o Boží Vůli, jako *hlava nové generace*, toužená Ježíšem, která s Ním bude mít vše společné, Jeho Boží Vůli jako její vlastní život.

Na konci 12. svazku Ježíš říká Luise, že až do tohoto okamžiku obdržela stejný úřad Jeho Nejsvětějšího Lidství, když byl na zemi, ale od této chvíle přijme tu Jeho Boží Vůli obsaženou v Jeho lidství (17. března 1921).

Proto **její spiritualita je vysvětlena pouze její naukou** (Boží Vůle, Boží život a život určený pro Boží děti), **vysvětluje to její dvojí úřad**: ten *oběti* a ten *zasvěcení života v Boží Vůli*, stejně jako depozitář jeho pravd, které se skrze ni projevují.

„Až dosud jsem tě držel u sebe, abych utišil mou Spravedlnost a bránil, aby moje nejtvrďší tresty padaly na zemi; ale nyní (...) toužím po tom, aby ses sjednotila se Mnou, uvnitř mé Vůle, a zabývala se osobně přípravou éry mé vůle. Když vstoupíš do života mé Vůle, objeví se duha míru, která vytvoří kruh spojení mezi Boží Vůli a lidstvím, odkud přijde život pro mou Vůli na zemi a začátek naplnění mé modlitby, a to modlitby celé Církve: „Přijď tvé království, buď Vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi“ (2. března 1921)

14 - To tedy znamená, že Luisina spiritualita je na jedné straně ponořena do opery Vykoupení; a na straně druhé, v dokončení Božího království, království Boží Vůle?

Ve skutečnosti existují dva Luisiny spisy, které představují tato dvě božská Díla a které také odpovídají dvěma cílům jejího života: první, jak ji formoval Ježíš jako jiné lidství, to Kristovo; a druhý, působit jako Ježíš v Otcově Vůli.

Jedná se o dva spisy v tomto pořadí: *„Hodiny utrpení“* a *„Cykly duše uvnitř Boží Vůle“*.

„Hodiny utrpení“ nejsou vyprávěním ani pouhou meditací o Ježíšově utrpení, jak to v minulosti dělalo mnoho duchovních autorů; ne, jsou to modlitby, které jsou gymnáziem nebo školou života, kde se spojujeme s Ježíšem, abychom se mohli naučit, jak s Ním jako On dosáhnout to, co On vnitřně uskutečnil pro naše Vykoupení.

Luisa říká: „**Cykly duše**“ je „*praktický a neúčinnější způsob, jak vytvořit cykly v Nejsvětější Boží Vůli, s cílem proniknout do Království Božského Fiat na zemi*“.

Je to nikdy nekončící modlitba, s níž se duše ve všech Jeho dílech (stvoření, vykoupění a posvěcení) spojuje s Boží Vůlí, aby Ji uctívala, požehnala Ji, děkovala Ji a milovala Ji ve jménu všech, a žádala, ve jménu všeho a všech, aby přišlo Království.

15 - Ale plní Luisa osobně úkol nebo má v tom všem zvláštní poslání? Odpověď se nedomáhá toho, aby byla jedinou, kterou Svátá Církev může jednoho dne dát, ale jen toho, co je výsledkem čtení jejích spisů.

Ježíš vysvětlil, že jako další Kristovo lidství se podílela na Jeho vlastních dílech jako Vykupitel a jako Král: „*Moje milovaná, až dosud jsi se mnou sdílela úřad Mého Lidství na zemi. Nyní chci změnit tvůj úkol a dát ti další; ušlechtlejší, větší. Toužím ti dát úřad, který drží Má Vůle uvnitř Mého Lidství. Vidiš, jak je to vyvýšenější a vznešenější? Mé Lidství mělo počátek, Má Vůle je věčná; Mé Lidství je ohraničené, omezené; Má Vůle nemá ani limity, ani hranice, je ohromná. Vznešenější a pozoruhodnější úřad jsem vám nemohl dát.*“ (17. března 1921).

"Dcero má, neboj se: nepamatuješ si, že zaujímáš dvojnásobný úřad, jeden jako oběť a druhý, ten největší, žít v mé Vůli, aby Mi navrátil Mou úplnou slávu celého stvoření?" (20. září 1922)

Proto jí Ježíš řekl: „*Tvé poslání je skvělé, protože se netýká pouze osobního posvěcení, ale zabývá se zapojením všeho a všech do přípravy Království Mé Vůle, pro lidské generace.*“ (22. srpna 1926).

Svatý Annibale M. di Francia o Luise napsal: „*Náš Pán, který ze století na století neustále zvyšuje zázraky své lásky, se zdá, že s touto pannou, kterou nazývá nejmenší, jakou mohl na zemi najít, zcela bez jakéhokoli vzdělání, si přál vytvořit nástroj, který bude vhodný pro misi tak vznešenou, že s ní nebude možné srovnávat žádné jiné stvoření; to je **triumf Boží Vůle** na truchlícím vesmíru, v souladu s tím, co se říká v modlitbě Otče náš, „**bud' Vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi**“*“.

16 - Důkladné čtení Luisiných spisů brzy způsobí, že se člověk bude cítit téměř „ztracen“, jako v zalesněné oblasti bez hranic. Existuje nějaká rada, doporučení nebo opatření, jak získat smysl pro orientaci?

Nejprve je třeba si uvědomit, že v případě Luisy není možné oddělit její spiritualitu od její nauky, které obě nakonec nejsou její, protože patří Ježíši. Stávají se jejími, ale až později. Napsala pouze to, čím žila, co zažila. Její vnitřní život je přesně životem Boží Vůle, a proto uvažovat o jejích prostých, rozmanitých nebo oslnivých ctnostech znamená ztratit ze zřetele skutečnost, že

jsou to listy nebo květiny patřící k samotnému stromu Boží Vůle, jehož plodem je Království.

Nejvíce by nás mělo zajímat: *Jak byl tento strom zasazen a jak musí být pěstován? Jak se to vyvinulo v Luisu?* Měli bychom mít zájem to vědět, aby v nás při čtení jejích spisů došlo ke stejnému vývoji. Při čtení jejích spisů by bylo špatné uvažovat o každém tématu nezávisle na celku a jeho kontextu. K tomu, abychom to rozebrali, by člověk víceméně zfalšoval každý argument, protože to je harmonická vzájemná závislost a jednota celku, který z něj dělá tak jedinečnou zprávu. Kdybychom to tak udělali a brali to odděleně, člověk by tak víceméně zkreslil celý obsah, protože je to harmonická vzájemná závislost a jednota celku, která vytváří tak jedinečné poselství.

Poselství představené těmito spisy není tématem mezi mnoha jinými. Toto poselství je nejuniverzálnější téma, jaké může být. Je to *téma zjevení a vyhlášení Boží Vůle*; je to Téma témat, které v těchto spisech dosahuje vrcholu projevu a komunikace Boha s lidstvem. Toto téma obsahuje jakékoli jiné téma, které může existovat v celém vesmíru; obsahuje triumf Království Božího na zemi, i když tento triumf spočívá v lidském přijetí takového projevu a komunikace. Při čtení Luisiných spisů je **prvním referenčním bodem** odhalení toho, co je Boží Vůle ve třech Osobách Nejsvětější Trojice. **Středem plánu** je Vtělené Slovo; a **konečným bodem** je Boží Království prostřednictvím daru Božší Vůle. Nic jiného neexistuje.

17 – Jaký by měl být náš postoj v přístupu k Luisiným spisům, Luisině spiritualitě?

Za prvé, je-li pro spravedlivý výklad toho, co Luisa napsala, jak řekl Pán, nutné znát jeho kontext a určitou situaci, ve které to bylo napsáno, atd., stejným způsobem je stejně nepostradatelný dobrý zrak čtenáře, protože: „*Světlem těla je oko...*“ (Mt 6, 22-23).

Pokud jde o předcházející a zásadní podstatu Luisiných spisů, otázka zní: **s jakým postojem přistupujeme k těmto spisům?** Jako racionální člověk, který věří, že je vše vysvětleno psychologicky? Trvám na tom, že po prvním setkání se spisy bude nutné naslouchat srdcem - "*Pokud dnes uslyšíte Jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce...*"

Měli bychom si položit otázku: Kdo říká tyto věci? Luisa nebo Náš Pán? Pocházejí od ní nebo od koho? Existuje něco, co by mohlo prokázat nemožnost, že pocházejí od Pána? Abyste měli jistý klíč k rozlišování, Ježíš nám předává tento klíč, který plane; "*Mé učení není mé, ale toho, kdo Mě poslal. Kdo chce činit Jeho Vůli, pozná, zda je mé učení od Boha, nebo mluvím-li sám za sebe*" (Jn 7, 16-17).

Jinými slovy, před zahájením čtení těchto spisů, abychom nebránili správnému porozumění jejich obsahu, si musíme vyjasnit toto: Je Luisino tvrzení, že je to Ježíš, který k ní (k nám) mluví, něčím jejím subjektivním nebo je to objektivní

realita? Můžeme to druhé přijmout jako možné? Jsme připraveni to rozpoznat se všemi důsledky?

Ježíš jí říká: „*Zjevují se pokorným a jednoduchým lidem, protože okamžitě uznávají mé milosti a zachovávají je ve velké úctě, i když jsou nevědomí a chudí; zatímco těm ostatním, které vidíte, se velmi zdráhám, protože **první krok, jak se duše může přiblížit ke Mně, je víra, a tak se stává, že tito lidé se vši svou vědou a naukou, a někdy dokonce svatostí, nikdy neochutnají paprsek nebeského světla. Místo toho kráčí vrozenou cestou, aniž by se dotkli - ani v nejmenší části - toho, co je nadpřirozené***“ (19. května 1899).

18 - Mohla by být načrtnuta užitečná metoda nebo průvodce, aby bylo možné porozumět Luisině spisu?

Je to jako lezení na horu: nelze to udělat skokem odsud tam. Nezbytným základem výstupu musí být dostatečná znalost evangelia a Písma Svatého obecně. Proto následujte toto pořadí: začněte tím, kde Luisa začala psát, její úplně první svazek, který bral za své všechna učení a opustil Luisiny vlastní osobní věci (mystické zážitky, utrpení, povolání jako Oběť...).

Nicméně je velmi užitečné současně číst 11. svazek, kapitolu za kapitolou, protože vrhá velké světlo na spisy a podněcuje nadšení a lásku k Boží Vůli. Spolu s těmito dvěma svazky, prvním a jedenáctým, začněte také číst „*Hodiny utrpení*“ jako poučení o lásce a poznání našeho Pána. Pokud jde o zbytek čtení, mělo by se to dělat kousek po kousku, aby oheň, správně živený, propukl a nebyl ohněm slámy.

„Najdeš-li med, jez s mírou, jinak se jím přesytiš a zvrátíš jej“ (Př 25, 16)

19 - Prozatím zanechme osobu Luisy. Jak můžeme učinit její spiritualitu naši? Je zřejmé, že povolání „oběti“ náleží výhradně Luise a některým dalším duším, které k tomu povolá Pán (ale než se vyděsíme, uvědomili jsme si, co to v podstatě znamená být „oběť“?). Je také zřejmé, že její poslání iniciovat uskutečnění Království Boží Vůle zde na zemi je jedinečnou misí, neopakovatelnou; jak ale můžeme uvést do praxe to, co čteme?

První apoštolové následovali Ježíše, který se zeptal: „*Co hledáte?*“ Odpověděli: „*Mistře, kde bydlíš?*“ a Ježíš odpověděl: „*Pojďte a uvidíte.*“

Jinými slovy: začněme číst s vědomím, že Ježíš řekl: „*Proto mě poslouchejte; a prosím vás, mé děti, abyste si **pozorně přečetli** tato slova, která vám předkládám, abyste pocítili potřebu žít uvnitř mé Boží Vůle. Když čtete, postavím se vedle vás, dotknu se vaší mysli a vašeho srdce, abyste pochopili a rozhodli se toužit po daru mého ,Božského Fiat' .*“

Poznání je nepostradatelné, protože člověk miluje podle rozsahu svého poznání. Když toto poznání začne nasycovat nejen mysl, ale i srdce, můžete si všimnout, že člověk začne vidět všechno v jiném světle, mít jiné chutě a touhy,

modlit se jiným „způsobem“, vstupovat do jiného typu vztahu se třemi Božskými Osobami, s Nebeskou Matkou... Změní váš život, aniž byste si uvědomili, jak ho můžete změnit..., protože vašim zájmem je nyní pouze Ježíš a Jeho zájmy...

20 - Je snadné říci: „Žiji v Boží Vůli“, zatímco v praxi se to jednoduše redukuje na: „Žiji podle Boží Vůle“. V čem to ve skutečnosti ale opravdu spočívá?

Pouze do té míry, že se stane životem, který se žije, chápeme jeho realitu a jeho nekonečnou míru a zažíváme obrovskou vzdálenost mezi životem v Boží Vůli a pouhým konáním Boží vůle.

Ježíš říká: „*Přeji si tolik, aby si moji tvorové vzali mou Vůli. To je pro mě nejdůležitější, je to moje největší touha. Všechno ostatní mě tolik nezajímá, ani to nejposvátnější a kdykoli dosáhnu duše, která se rozhodne žít v mé Vůli, zvítězím, protože to obsahuje to největší dobro, jaké může být v nebi i na zemi*“ (23. března 1910)

„*Vždy tě chci v mé vůli... chci cítit, jak tvé srdce bije v mém, s mou stejnou láskou a zármutkem. Chci cítit **tvou vůli v mé**, takže tím, že se rozmnoží do každého, může mi to v jednom jediném aktu dát odškodnění ode všech a lásku každého; a **moji Vůli ve tvé tak**, aby se moje stala vaší ubohou lidskostí, povýším ji před Majestátem Otce jako nepřetržitou oběť*“ (7. dubna 1917).

„*Proto s tebou často mluvím o životě v Mé Vůli, která se zatím nikomu neprojevila. Nanejvýš jen stín Mé Vůle, s milostí a sladkostí, která k tomu patří; ale **proniknout do ní, přijmout její nesmírnost, rozmnožit ji se mnou a proniknout do všeho** - i když stále zůstává na zemi - v **nebi a v srdcích**, to ještě není známo, a to natolik, že se to bude mnohým lidem zdát velmi podivné a ti, kteří nemají ve svých myslích světlo pravdy, nic nepochopí*“ (29. ledna 1919).

„*Chci, aby stvoření vstoupilo do mé Vůle a **božským způsobem políbilo mé činy a nahradilo sebe za všechno, tak, jak jsem to konal já**. Proto, ať to přijde, nech to přijít. Toužím po tom, dychtím po tom natolik, že oslavuji, když vidím stvoření vstupovat do této božské atmosféry, a **tím, že se množí ve Mně, množí se ve všem a miluje, odčičuje, nahrazuje každého a každému božským způsobem**. Lidské věci už ve stvoření nelze rozeznat, pouze ty moje. Moje láska vyvstává a množí se, moje odškodnění se nekonečně znásobují, moje náhrady jsou božské ...*“ (13. února 1919)

Luisa nás učí, jakým správným úkolem je žít v Boží Vůli: „*...Při modlitbě bylo mým záměrem vstoupit do Boží Vůle; a v ní, **učinit svým vše, co v Něm existovalo a ze kteréž nemůže nic uniknout (minulost, přítomnost a***

budoucnost), a udělat ze sebe korunu všeho; ve jménu všeho uvedeného před Božskou Vznešeností: mojí poctou, mojí láskou, mým zadostiučiněním atd.“
(5. ledna 1921)

"Považuješ to za málo, že moje Vůle, svatá, nesmírná, věčná, sestoupí do člověka a spojením mé Vůle s jejich způsobím, že se ve Mně ztratí, a tím mě učiní životem všeho, co tvor koná, i v tom nejmenším? Proto je jeho tlukot srdce, jeho slova, myšlenka, pohyb, jeho dech, Božím životem ve stvoření; tvor v sobě ukryvá nebe a zemi, zatímco se zdánlivě jeví jen jako tvor. Nemohl jsem vám dát větší milost, mocnější zázrak, hrdinnější svatost než moje Fiat.“ (6. června 1921).

"Je to hlas, který se odráží ve všem, co říká: Láska, sláva, klanění se mému Tvůrci! Kdo tedy žije v mé Vůli, je ozvěnou mého hlasu, tím, kdo opakuje můj život, dokonalá sláva mého stvoření“ (28. března 1922).

Ježíš ve své modlitbě k Otci při Poslední večeři řekl, co musí znamenat žít v Boží Vůli: „Všechno Mé je tvé a vše a co je tvé, je Moje“ (Jn. 17,10).

Ve skutečnosti, aby Ježíš žil v Boží Vůli, musí se nejprve účinně zmocnit všeho, co je naše (toho, co jsme, co máme, co děláme); musí to být nejen divák, ale také protagonista našich životů („*Přijď, Boží Vůle, myslet v mé mysli atd.*“), takže potom lze skutečně říci: „*Nežiji už já, ale Kristus, kdo žije ve mně*“ (Gal 2,20); poté je však nutné, aby stvoření převzalo skutečné vlastnictví všeho, čím je Ježíš, všeho, co k Němu patří a Jeho života, a konalo vše, co koná On, s Ním a jako On. Pokud tak nečiní, nelze říci, že „*je to život v Boží Vůli*“.

Závěrem lze říci, že žít v Boží Vůli znamená dosáhnout (milostí) toho, že jsme sjednoceni s Ježíšem tím, že uděláme naším vše, co je Jeho, abychom to předali tvorům, abychom nahradili to, co každé stvoření činí s Ježíšovou Boží Vůli, a tím vrátit Ježíšovi božským způsobem soulad za všechno ve jménu každého stvoření.

Nebo také společně s Ježíšem dát tvorům veškerou Otcovu lásku a vzdávat Otci všechny pocty, které Mu patří, všemi tvory (uctívání, sláva, chvála, díkůvzdání, zadostiučinění a univerzální láska).

* * *

A nyní otázka, na kterou může každý odpovědět v soukromí svého vlastního svědomí:

Pokud někdo narazí na Luisiny spisy, ale nechte je, *protože nechce*, dělá to proto, že má podezření, že by mohly být omylem, nebo proto, že se obává, že jsou bezchybné?

NUTNOST VÍRY

„Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (Žd 11,6)

Větší část znalostí, které máme o sobě a o světě, který nás obklopuje, jsme nezískali, protože jsme je osobně objevili, ale proto, že nám je předali jiní, kterým jsme věřili: rodiče, učitelé, knihy, televize, noviny... zatímco Bůh, který nás mohl osobně poučit o pravdách, které se Ho a nás týkají, se rozhodl tak udělat prostřednictvím Zjevení, které učinil jiným během celé historie a které se k nám dostalo zaručeně prostřednictvím Církve: věrní lidští svědkové hodni veškeré víry a věrnosti, a na dosah všech poctivých a racionálních zkoumání.

„Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, jež nevidíme. Díky ní naši předkové došli u Boha uznání. Vírou rozumíme, že vesmír byl stvořen Božím slovem, takže to, co vidíme, nevzniklo z ničeho viditelného.“ (Žd 11,1-3)

OBSAH VÍRY

Pokud by dítě neobdrželo žádné věrohodné svědectví o sobě od ostatních (obvykle od svých rodičů), nevědělo by o sobě nic: neznalo by své jméno, svou rodinu ani svůj původ. A tak je to tak, že bez Božího Zjevení bychom ani my nebyli schopni poznat svou identitu, které vděčíme za své bytí a svůj život; jaký je náš pravý původ a původ všech lidí, které vidíme; která část světa je naše Země, jaký je náš osud nebo naše povinnost... Žádná z nejdůležitějších otázek lidstva by nedostala odpověď.

„ZVYŠ NAŠI VÍRU“

To je to, o co apoštolové žádali Pána. Kdo z nás má odvahu kladně odpovědět na Pánovu otázku: *„Říkám vám, že jim zjedná právo, a to rychle. Až ale přijde Syn člověka, najde na zemi víru?“ (Lk. 18,8)*. Aby nám svatý Petr mohl říci: *„Vám, kteří věříte, je vzácný, ale nevěřícím je to ,kámen, který stavitelé zavrhli; ten se stal kamenem úhelným‘, ale i ,kamenem úrazu a skálou pádu‘. Oni přicházejí k pádu svým vzdorem proti Slovu, k tomu také byli určeni“ (1 Pt 2,7–8)*. Drazí, *„přišel totiž čas, aby soud začal od domu Božího; jestliže začíná od vás, jaký bude konec těch, kteří se Božímu evangeliumu vzpírají?“ (1 Pt 4,17)*.

Blíží se doba důkazu, pokušení pro všechny: *„Budte strážliví a bdějí. Váš protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil. Vzepřete se mu, zakotvení ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí tímž utrpením jako vy“ (1 Pt 5,8-9)*.

CO JE VÍRA?

Slova víra (faith = naprostá důvěra) a víra (belief = víra na základě zkušeností a získaných informací) patří v Písmu určitě k nejhojnějším. Jen pro zajímavost, v Novém zákoně se objevují 242 a 243krát.

Jednoduše řečeno, pravá Víra umožňuje nechat se, jako dítě, uchopit Boží rukou a nechat se vést Bohem. To znamená, že Mu důvěřujeme, že důvěřujeme Jeho Dobrotě, Jeho Všemohoucnosti, Jeho Poznání a Jeho Láске. Je to proto, abychom Boha ctili, abychom Ho poznávali, klaněli se Mu, oslavovali Ho. To znamená být a chtít být úplně Jeho a znát a cítit Ho úplně našim. To je společenství s Ním. Tímto způsobem máme přístup k Jeho nekonečnému Poznání; účastníme se Jeho Všemohoucnosti, prožíváme Jeho Lásku. Je to tak, jak říká sv. Petr: „*Ačkoli jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přesto v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí*“ (1 Pt 1,8). „...*Ale bez víry však není možné zalíbit se Bohu, kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.*“ (Žd 11,6). Toto je první a poslední z blahoslavenství evangelia, které v sobě obsahuje všechny ostatní, která jsou vysvětlena pouze skrze Víru: „*Budeš se z toho radovat a veselit a z jeho narození budou mít radost mnozí,*“ říká Alžběta Marii (Lk 1,14) *Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš? Blahoslavení ti, kteří neviděli a uvěřili“* (J 20,29) řekl Ježíš apoštolu Tomášovi.

PODMÍNKY POŽADOVANÉ VÍROU

Proč říkáme „pravá“ víru? Protože neexistuje nikdo, kdo v něco nevěří, a když nevěří v Boha, věří v pošetilé věci. Světlo je Boží dar, dokonce i oči, které nám on dává, ale otevření nebo zavření očí závisí na nás: to znamená, že víra je dar milosti, iniciativa Jeho Lásky, ale její přijetí závisí na dobré vůli člověka. Musí to být v dobré víře, aby bylo možné přijmout milost Víry. Proto „*víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy pak vede ke spáse.*“ (Ř 10,10).

VÍRA A DŮVĚRA

Víra nás uvádí do skutečného poznání Boha a způsobuje, že v nás roste a stává se vždy větší životní zkušeností. Proto, kromě toho, že je vyhlášena slovy, (Krédo), musí být také převedena do činů, (do života) skutků víry. Je to jako člověk, který při vstupu do místnosti rozsvítí světlo stisknutím vypínače nebo stisknutím tlačítka. Jedná se o obvyklý jednoduchý úkon, který provádíme přirozeným způsobem, bez pochybností a obav. Takovou se pro nás musí stát pravá víra: přirozenou. Pouze tak zmizí všechny pochybnosti, každý strach, všechny nemožnosti, všechny limity a míry. Tato slova, která neexistují pro Boha, by neměla existovat ani v jazyce Jeho dětí. Pouze skutečná živá víra, která vyháňá veškeré pochybnosti, nám dává skutečnou jistotu; odstranění veškerého

strachu nám dá skutečný mír; odstranění veškeré nemožnosti nám dá všechno: „*A dostanete všechno, zač budete v modlitbě prosit s vírou*“ . (Mt 21,22).

Je však nutné říci, že jak v nás víra roste, bude méně infantilní a více zralější, nebude již vyžadovat nic, ale bude stále více v souladu s Vůlí Boží, podle Ježíšova slova: „*Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno*“ (Mt 6,33).

Pokud tedy Boha o něco žádáte a máte „víru“, která vám to dá, je to již víra; namísto si buďte jisti, že nám neposkytne to, co chceme, ale to nejlepší podle jeho Vůle, to je mnohem větší víra a krásnější, protože jsme jako dítě a s důvěrou Bohu dovolujeme vzít nás za ruku, aby nás vedl; věřit v Jeho moudrost a v Jeho tajemnou Prozřetelnost je skutečnou zralostí.

VÍRA, KTERÁ JE ŽIVÁ, ROSTE A PROMĚŇUJE NÁS

Co se týče osoby, která věří (**subjektu**), je Víra jako otevření dveří mysli k Bohu (věřit), aby do nás mohlo proniknout Jeho světlo; a naše vůle je ruka, která otevírá dveře zevnitř.

Pokud jde o **objekt**, který uvěřil, Víra je nám dána v zárodku křtem, jako vzácné semeno, které musí být pěstováno, aby rostlo do plnosti a přineslo požehnané plody. Víra je tedy **«Bůh vlastní jako Pravda»**.

Ale naše víra (důvěra) a dar Víry rostou prostřednictvím řady skutečných milostí, které nám Bůh uděluje, a prostřednictvím našeho souhlasu s těmito milostmi, které jsou přijímány skrze modlitby, duchovní čtení (zejména Božího Slova), přijímání svátostí a také prostřednictvím mnoha každodenních situací... Někdy jsou záhadně připraveny Bohem - mimořádné - dokonce extrémní situace, abychom mohli ve Věře učinit velké pokroky.

Jako příklad si představme akrobata, který na 5th Avenue v New Yorku chodí po laně nataženém přes dva mrakodrapy ve výšce šest set stop nad zemí. Ulice je plná lidí, jsou tu novináři, reportéři TV, hasiči, sanitka, policisté... Velké potlesky, nadšení, sázení. V danou chvíli akrobat sestupuje (za předpokladu, že už nebyl zatčen policií) a začíná podepisovat autogramy a potřásat si rukama. Někdo si pak vsadí, že to na kole zvládne znovu. Tohoto nejnadšenějšího fanouška se ptá: „*Věříš, že tam budu schopen chodit a tlačit kolečko?*“ *Fanoušek odpovídá: „Určitě, jsem si tím jist, protože jsi vynikající!“* *"Kolik jsi ochoten vsadit?"* *"Jeden tisíc dolarů!"* *"Dobře: pak se dostaneš nahoru na kolečko!"*

Představte si, že by se nám stalo toto: Během mše v neděli bylo 300 lidí v kostele překvapeno, když viděli, jak vejdou nějací muži dovnitř se zakrytými hlavami, oblečení v černém od hlavy až k patě a vyzbrojeni kulometry. Jeden z nich, který vypadal jako šéf, vzal do ruky mikrofon a řekl: „*Ti, kteří jsou ochotni obdržet kulku pro svého Krista, zůstaňte sedět tam, kde jste, a nehýbejte se, ostatní odtud okamžitě odejděte!*“ V okamžiku, ti, co byli ve sboru, uprchli,

jáhen a ministranti zmizeli a větší část laiků do sebe narážela ve spěchu ve dveřích. Z 300 asi tucet zůstalo sedět, třásl se a sedělo sem tam blízko sebe. Muž, který promluvil, zvedl masku, podíval se na kněze, který vypadal více mrtvý než živý, a řekl: „*Dobře, teď jsem se zbavil všech pokrytců. Nyní můžete zahájit mši. Přeji vám dobrý den!*“ Ozbrojení muži se otočili a odešli.

Stalo se to opravdu? Nevím, ale můžete si být jisti, že by se to brzy mohlo mezi námi velmi dobře stát.

To udělal s Petrem, když vyzval Petra, aby kráčel po vodě směrem k Němu, ale Petr byl najednou plný hrůzy a začal se potápět. Ježíš ho zachránil, ale také ho napomenul: „*Ty malověrný, proč jsi pochyboval?*“ (Mt 14,28-31).

Toto udělal také s Pavlem, který říká: „*Nechceme, bratři, abyste zůstali bez zpráv o soužení, které nás postihlo v Asii. Velmi těžce, nad lidské síly na nás dolehlo, takže jsme už nevěděli, jak to přežít. Dokonce jsme sami nad sebou už vynesli rozsudek smrti. Ale to všechno se stalo proto, abychom nespolehali sami na sebe, nýbrž na Boha, který křísí mrtvé. On nás už z tolika nebezpečí života zachránil a také zachrání. Ano, v něj skládáme naději, že nás i nadále bude zachraňovat...*“ (2 Kor 1, 8-10)

To udělal s Lazarovými sestrami, když Mu poslaly zprávu, že jejich bratr je nemocný, a aby přišel uzdravit jejich bratra. Odměňuje jejich víru tím, že nechá situaci zhoršit až ke smrti. I zde Martha, i když prohlásila svou rozumovou víru slovy: (Řekla mu: „*Ano, Pane. Uvěřila jsem, že jsi Mesiáš, Syn Boží, ten, který má přijít na svět*“); přesto o tom bude pochybovat a Ježíš jí okamžitě řekne: „*Neřekl jsem ti snad, že když budeš věřit, uvidíš slávu Boží?*“ (Jan 11).

Proč Pán od nás vyžaduje tolik víry? Například když Ježíš šel s představeným synagogy Jairosem do jeho domu, aby uzdravil jeho nesmírně nemocnou dceru. Zatímco ještě mluvil, dorazili lidé z domu představeného synagogy a řekli: „*Tvá dcera zemřela; proč ještě Mistra obtěžuješ?*“ Bez ohledu na zprávu, která byla ohlášena, řekl Ježíš představenému synagogy: „*Neboj se, jen věř*“ (Mk 5,35–36). Bylo to jako říci: „*Pokud nyní pochybujete, pokud byste mi nyní měli odmítnout podporu vaší víry, znemožníte mi zasáhnout!*“ Takže místo uzdravení získali vzkříšení! Zdá se, jako by si Pán tyto hry užíval. "Dvojnásobek nebo nic?" Ano, On vyžaduje víru, jednoduchou a jistou, aby ospravedlnil svůj boží zásah. Čím větší laskavost se chystá poskytnout, tím větší víra je od tvora vyžadována.

Abychom však mohli žít z víry, protože víra je nejvzácnějším pokladem, který existuje, Bůh někdy umožňuje, aby náš život byl obklopen velmi normálními věcmi (zatímco v Jeho očích je víra člověka převádí na mimořádné a důležité věci). Někdy dokonce opouští duši s nějakými utrpeními, nedobrovolnými vadami a některými hříchy, aby udržoval duši pokornou a chránil ji tak před vlastní důležitostí a před zloději, kterým je sebeláska, a zároveň podporoval

vůli, aby udělala více pro Pána. Proto Pán řekl svatému Pavlovi: „*Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti*“ (2. Kor 12,9).

TEOLOGICKÁ VÍRA A LIDSKÁ VÍRA

Víra podporuje náš souhlas se svědectvím Ježíše, s Božím slovem, které nemůže být oklamáno ani nás oklamat, na rozdíl od toho, co vnímají naše smysly a co je naše mysl schopna vymyslet.

Víra je to živé spojení s Bohem, to pravé společenství s Bohem, které se, na počátku zprávy nebo jejího poznání, přemění na jistotu, že je moje (ta jistá naděje) a ve zkušenost lásky (vlastnictví lásky k bližním).

Mluvíme o teologické nebo nadpřirozené víře; která nám dává společenství života s Bohem; ale existuje i jiná víra, lidská, jako ta, kterou dáváme lidem a jejich zprávám, a často jsme vyzváni, abychom svou víru vložili do věcí, které by mohly souviset s naším náboženským postojem a naším vztahem k Bohu.

Například víra, kterou můžeme vkládat do soukromého zjevení, Mariánských zjevení atd. Je pravda, že nejsou součástí vyznání, ale slouží mimo jiné k testování druhu nadpřirozené víry, kterou máme, protože „*lásky... má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží*“ (1. Kor 13,6–7).

A takto svatý Pavel píše: „*Plamen Ducha nezhášejte. Prorockými dary nepohrdejte. Všecko zkoumejte, dobrého se držte*“ (1. Tes 5,19–21). To nás učí rozlišovat.

VÍRA, PODLE UČENÍ NAŠEHO PÁNA, VE SPISECH LUISY PICCARRETY

«... Ježíš ke mně promluvil těmito konkrétními slovy: **„Víra je Bůh“**. Tato dvě slova obsahovala obrovské světlo, které nelze vysvětlit; ale pokusím se je vyličit, jak jen můžu. Ve slově Víra jsem pochopila, že **Víra je samotný Bůh**. Stejně jako hmotné jídlo dává tělu život, aby nezemřelo, tak Víra dává život duši. Bez Víry je duše mrtvá. Víra oživuje, víra posvěcuje, víra člověka zduchovňuje a způsobuje, že jeho oči jsou zaměřeny na Nejvyšší Bytost, a neví nic o věcech níže a pokud by je měl znát, pozná je, pokud se týkají Boha» (28. února 1899).

«Ježíš, veškerá dobrotá, se obrátil ke zpovědníkovi a řekl mu: „*Chci, aby tě víra zaplavila všude, jako loď, která je obklopena vodami moří, a byl si Mou Vírou, zaplaven Mnou, který vlastní vše a mohu dát, svobodně dát vše každému, kdo ve mě věří, aniž byste se museli starat o to, co se stane v budoucnosti, kdy a jak a co budete dělat, Já vás budu chránit a podporovat podle vašich potřeb*“.

Později dodal: „*Pokud se budeš trénovat v této víře, jako bys v ní plaval, abych tě odměnil, vtisknu ti do srdce tři duchovní radosti: první je, že budeš rozumět jasně věcem Božím a když budeš konat svaté skutky, budeš se cítit zaplaven tolikerým štěstím a tolikerou radostí, až se budeš cítit nasáklý, a to je pomazání*

Mé milosti. Druhá je, že pocítíš nudu z pozemských věcí a velkou radost pro nebeské věci. Třetí je totální oddělení od všeho a tam, kde jsi jednou cítil přitažlivost, ji nyní budeš cítit jako nepřijemnost, protože už nějakou dobu to vlévám do tvého srdce a ty to už prožíváš, a tedy také tvé srdce toto prožívá, a proto je tvé srdce zaplaveno radostí, kterou si užívají odloučené duše, jejichž srdce jsou tak zaplavena Mou Láskou, že na ně vůbec nemá vliv to, co je obklopuje“ (26. června 1899).

"Moje dcero, kdokoli se žíví vírou, získává božský život a získáváním božského života ničí lidský život, protože v sobě ničí zárodky produkované prvotním hříchem, čímž znovu získává svou dokonalou přirozenost, jak vyšla z mých vlastních rukou, k Mému obrazu, a dokonce překračuje na hodnotě andělskou přirozenost“ (2. března 1902).

*"Moje dcero, všechny věci mají původ ve víře. Ten, kdo je silný ve víře, je silný v utrpení. **Víra nutí člověka hledat Boha** všude, vidí ho v každé činnosti, dotýká se ho v každém pohybu a každá nová příležitost je novým božským zjevením, které stvoření přijímá. Proto buď silná ve své víře, protože pokud v ní budeš silná, v každém stavu a každé situaci ti víra dodá sílu a vždy tě udrží ve spojení s Bohem“ (3. března 1904).*

"Dcero, víra tě vede k poznání Boha, zatímco důvěra tě přiměje Boha najít, a proto je víra bez důvěry neplodnou vírou. Je to škoda, že i když víra vlastní nesmírné bohatství, díky kterému je duše velmi bohatá, bez důvěry zůstává vždy chudá a ochuzená o všechno“ (29. července 1904).

VÍRA JE JISTÁ CESTA, JAK SE SJEDNOTIT S BOHEM a s Jeho vůlí, odpočívat v Jeho Slově a přijímat Jeho dar, aby se stal naším životem. Tento dar je tak velký a tak drahocenný, že jakýkoli mimořádný, vnímatelný a podivuhodný zážitek ve srovnání s ním, za účelem potvrzení, že ho člověk má a že je takový, jaký se zdá, by na něj místo světla vrhl stín, čímž by odstranil jeho důvěryhodnost.

Luisa píše: „Poté jsem přemýšlela o této Svaté Vůli a o tom, jak ji člověk nevidí v zázracích, podivuhodných věcech, které lidstvo je tak dychtivé vidět, že procestují polovinu světa, aby je viděli; zde vše prochází mezi duší a Bohem, a pokud to stvoření získají, nejsou si vědoma, odkud toto dobro přišlo... Opravdu jsou jako slunce, které, i když dává život všemu, si toho nikdo nevšimne“.

A když jsem o tom přemýšlela, Ježíš se vrátil a dodal, ale s velkým zřetelem: „Jaké zázraky, jaké zázraky? Není největší zázrak konat Mou Vůli? Moje Vůle je věčná a je to věčný zázrak, nikdy neskončí. Je to zázrak každého okamžiku, ve kterém má lidská vůle trvalé spojení s Boží Vůli. Vzkříšení mrtvých, dávat vidět nevidomým a další, nejsou věčné věci. Jsou to věci, které skončí; ve srovnání s velkým a trvalým zázrakem života v Mé Vůli je tedy lze nazvat stíny

zázraků, přechodné zázraky. Nevěnujte pozornost těmto zázrakům: vím, kdy jsou vhodné a kdy jsou nezbytné“ (12. listopadu 1921).

A proto, Boží Vůle se žije v čisté VÍŘE.

Z jejich plodů bude na dálku vidět, že to nebyla iluze.

SVĚŘENÍ SE je akt vydání někoho nebo něčeho osobě, jejich vložení do jejich rukou, aby s nimi mohly svobodně dělat, cokoli chtějí. Je to stejné jako nabídnutí se, ale zahrnuje to přidání důvěry, jak naznačuje samotné slovo (angl. entrusting = svěření se). Je to podle hesla Jana Pavla II. (A před ním také Ježíše): „Totus tuus“, celý Tvůj, Maria. Je to svědectví o lásce, které učiní z výšek kříže trýzněný Ježíš, když nás svěří jako děti Své Matce.

ZASVĚCENÍ znamená ‚*učinit něco posvátným*‘, něco nebo někdo náležící nebo patřící Bohu, a proto již není určeno k světskému užívání nebo Bohu cizí. V tomto smyslu odpovídá zasvěcení oběti a posvěcení. Zasvěcení znamená také „proměnu“. Nejvyšší příklad Zasvěcení se odehrává ve mši: chléb a víno nabízené jako první Bohu jsou jím zasvěceny, jinými slovy, podstatně přeměněny (Církev to nazývá transsubstanciací – změnou podstaty) na Tělo, Krev, Duši a Božství Ježíše Krista. Už to není chléb a víno, i když si stále zachovává své nepodstatné prvky (formu, barvu, fyzikální a chemický stav), ale stává se Kristem, přítomným v plnosti Jeho Bytí a celého Jeho života, aby se nám dal, a tak nás proměnil v sebe do té míry, do jaké mu to dovolíme.

ČEHO?

Nás samotných: „*Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět’; to ať je vaše pravá bohoslužba.*“ (Řím. 12,1). Všechno, co jsme, vše, co máme, a vše, co děláme, a především to jediné, co na nás závisí a co můžeme Bohu zapřít (což by bylo naše největší neštěstí), je naše vůle, kterou obvykle nazýváme naším srdcem. Ježíš na to upozorňuje slovy: „*Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka.*“ (Mk 7,21-22).

KOMU?

Zjevně, **Bohu**, stejně jako sám Ježíš, a jako Marie. Od prvního okamžiku svého života se Marie zcela zsvětila *Boží Vůli*, aby dosáhla příchodu Mesiáše. Zsvětila se Bohu, oddala se celou svou osobou a svým životem lásce k Bohu, Božímu projektu; proto, když nastal správný čas, Bůh se jí „*sám zsvětí*“. **Ježíš se skutečně zsvětí Marii** od okamžiku svého vtělení a na konci svého života obnovil toto zasvěcení Otcově Vůli, když v modlitbě za své učedníky řekl: „*Posvěť je v pravdě. Tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem jej poslal do světa. A pro ně se zsvěćuji, aby i oni byli posvěćeni v pravdě*“ (Jn. 17,17-19).

Tak se zalíbilo Bohu, že přišel na Zemi a dal se nám *skrze Marii*. Bůh si přál, aby Jeho Vtělení a Jeho samotné Vykoupení se stalo prostřednictvím svobodného přijetí a láskyplné spolupráce Marie, Jeho Matky. Stejným způsobem Bůh chce, abychom k Němu přišli a odevzdali jsme se Mu *skrze Marii*, protože ona má za úkol sjednotit Boha a člověka: umožnit Bohu, aby se stal člověkem, a aby každý člověk prostřednictvím milosti mohl být jako Její Syn Ježíš, jako Bůh. Jedná se tedy o *zasvěcení Bohu, jak to udělala Marie, prostřednictvím Marie, s Marií a v Neposkvrněném srdci Marie*.

ZA JAKÝM ÚČELEM?

Účelem zasvěcení, který nám je *skrze* ni předkládán a nabízen a stejně jako ona Bohu, Boží Vůli, je, abychom prostřednictvím Marie, s ní a v jejím Neposkvrněném srdci mohli být přetvořeni a přeměněni na další „*Ježíše*“, v „obraz a podobu“ Ježíše. Tímto způsobem bude Láska Otce plně uspokojena, dokonale oslavena a toto bude naplněním Jeho Vůle, a tak konečně uskuteční své Království.

JAKÝM ZPŮSOBEM?

Mnoha slovy a krásnými výrazy? Silnou modlitbou plnou teologického obsahu? Několika upřímnými slovy? To vše může být užitečné a cenné, ale důležité je, aby to bylo provedeno myslí (v míře, která je srozumitelná) a srdcem (v míře, v jaké je to vytoužené a chtěné), „*protože křesťanská modlitba nikdy nevystoupí do nebe, pokud její let není doprovázen myslí a srdcem*“.

Jak často by tyto oběti měly být činěny? Jednou za život? Jednou za rok? Jednou měsíčně? Jednou denně? Každou hodinu? Každou minutu? Každou sekundu? Ano! V každém dechu? V každém úderu srdce? V každém pohledu, myšlence, slově, činu, situaci atd ...? Ano, ano, ano!

Není to pouhé gesto oddanosti nebo formalita. ***Je to život, který je třeba žít, je to věrnost Bohu skrze Marii, je to cíl, kterého je třeba dosáhnout.*** Zasvěcení bude dokončeno a plně realizováno až v okamžiku našeho vstupu do nebe. Je to v zásadě stejná odpověď, jakou bychom měli dát, jako sv. Jan ve svědectví o lásce ukřižovaného Ježíše: Potom řekl učedníkovi: „***Synu, to je tvá matka. A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě***“ - to znamená - do svého života (Jn. 19,27).

„Vždy bylo zcela jasné, že křesťanství nemůže existovat bez mariánského postoje; že být katolík znamená být mariánský, že to znamená mít lásku k Matce, a že v Matce a *skrze* Matku nacházíme našeho Pána.“

(Benedikt XVI. k delegaci „mariánských sdružení“, Regensburg, 29. 5. 2011)

Ó Marie, Matko Ježíše a má Matko,
svěřuji a zasvěcuji ti svůj život, jako to udělal tvůj syn Ježíš.
Vydávám se do tvých rukou jako Matce a do tvé moci jako Královnou,
moudrosti a lásce, kterou ti Bůh udělil,
zcela se zříkám hříchu a toho, kdo ho vnuká.
Svěřuji ti své bytí, svou osobu a svůj život, a zejména svou vůli,
abys ji střežila ve svém mateřském Srdci a obětovala ji Pánu
spolu s obětí, kterou jsi přinesla ze sebe a ze své vůle.
Na oplátku mě nauč konat Boží Vůli jako ty a žít v ní.

Neposkvrněná Královno, má nebeská matko, přicházím na Tvůj mateřský klín, abych se jako Tvoje drahá dcera odevzdala do Tvé náruče, abych Tě těmi nejvroucnějšími vzdechy požádala o převelikou milost: že mě připustíš žít v království Boží Vůle.

Svatá Matko, Ty, která jsi Královnou tohoto království, připusť mě, abych v něm žila jako Tvé dítě, aby už nebylo opuštěno, ale osídleno tvými dětmi.

*Proto se **svěřuji** Tobě, Svrchovaná Královno, abys vedla mé kroky v království Boží Vůle; a svou mateřskou rukou, abys vedla celé mé bytí, aby utvářelo trvalý život v Boží Vůli.*

*Budeš mi Matkou a jako své Matce Ti odevzdám svou vůli, abys ji vyměnila za Boží Vůli, a tak si mohu být jistá, že z jejího Království nevyjdu. Proto Tě prosím, abyste mě osvítila a dala mi porozumět, co znamená **Boží Vůle**.*

(z knihy „Panna Maria v království Boží vůle“ od Luisy Piccarrey)

ZASVĚCENÍ SE BOŽÍ VŮLI

Existují lidé, kteří si myslí, že „žijí v Boží Vůli“ jednoduše proto, že se jí zasvětili, tj. přečetli nebo přednesli modlitbu. Je to dostačující? Měli bychom si to vyjasnit.

Všechna stvoření jsou v Boží Vůli, protože mimo ni nemůže nic existovat, ani si nemůže Bůh nic myslet, ale důležité je **chtít být**, mít v sobě Ježíše. Znamená to chtít zůstat, nejen tím, že existujeme, ale našimi vlastními životy, a proto, jej vzývat vždy tak, aby byl naším životem ve všem, co nám předkládá nebo o co nás žádá.

"Byla jsem ve svém obvyklém stavu uctívání mého Ukřižovaného Dobra a říkala jsem mu: 'Vstupuji do tvé Vůle, nebo ještě lépe, dej mi tvou ruku a polož mě do tvé nesmírné Vůle, abych nedělala nic, co není účinkem tvé nejsvětější Vůle.' Když jsem to řekla, myslela jsem si: Boží Vůle je všude, nyní se v ní nacházím ... a říkám: vstupuji do tvé Vůle?"

Ale když jsem na to myslela, můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: „*Má dceró, je velký rozdíl mezi těmi, kteří se modlí nebo něco dělají, protože je obklopuje má Vůle a která se ze své podstaty nachází všude, a těmi, kteří dobrovolně, s vědomím toho, co dělají, vstupují do Božího prostředí v Mé Vůli, aby se modlili a jednali v Ní...*“ (21. červen 1923).

"Svatost života v mé Boží Vůli nemá žádné cesty, dveře, klíče ani pokoje. Moje Vůle proniká všechno, je to jako vzduch, který dýcháte, který všichni mohou a musí dýchat. Stačí, že si to přeješ a že necháš stranou lidskou vůli; tím, že lidskou vůli odhodíš a vdechuješ Boží Vůli, Boží Vůle je přiměje ji dýchat a dá jim život s účinky a hodnotami života v mé Vůli. Pokud však Moje Vůle není známa, jak mohou milovat a toužit vést takový svatý život? Je to ta největší sláva, kterou mi stvoření může dát." (16. července 1922).

In Voluntate Dei! Deo gratias! (V Boží Vůli, Bohu díky)

Ó obdivuhodná Boží Vůle, pohleď na mě zde před nesmírností tvého světla, aby mi tvá věčná dobrota otevřela dveře a přiměla mě vstoupit do ní a utvořit můj život v tobě, Boží Vůle. Proto, pokloněn před tvým světlem, ó obdivuhodná Vůle, já, nejmenší ze všech tvorů, jsem se přidal do malé skupiny synů tvého nejvyššího Fiat.

Pokloněn v mé nicotě, naléhavě prosím, snažně žádám tvé světlo, které chce propůjčit moc a zakrýt vše, co ti nepatří, abych nedělal nic jiného, než tě sledoval, porozuměl ti a žil v tobě, Boží vůli.

Bude to můj život, centrum mého rozumu, uchvatitel mého srdce a celé mé bytosti. Nechci, aby už lidská vůle měla život v tomto srdci. Odhodím ji ode mě a vytvořím tak nový ráj míru, štěstí a lásky. S ní budu vždy šťastný. Budu mít jedinečnou sílu a svatost, která posvěcuje všechny věci a vede je k Bohu.

Zde pokloněný, dovolávám se pomoci Nejsvětější Trojice, aby mi umožnila žít v ambitu Boží Vůle a vrátit tak do mě prvotní řád stvoření, tak jak bylo tvorstvo stvořeno.

Nebeská Matko, Panovnice a Královno Božího Fiat, vezmi mě za ruku a uveď mě do světla Boží Vůle. Budeš mým průvodcem, mou nejněžnější Matkou a naučíš mě žít a udržovat se v řádu a v mezích Boží Vůle. Nebeská panovnice, zasvěcují celé své bytí tvému Neposkrvněnému srdci. Budeš mě učit nauce o Boží Vůli a já budu nejpozorněji poslouchat tvé lekce. Přikryješ mě svým pláštěm, aby se pekelný had neodvážil proniknout do tohoto posvátného ráje, aby mě nalákal a nechal spadnout do zmatku lidské vůle.

Srdce mého největšího Dobra, Ježíši, ty mi dáš své plameny, aby mě mohli spálit, pohlit a nasytit, abych ve mně vytvořil život Boží Vůle.

Svatý Josefe, budeš můj ochránce, strážce mého srdce, a klíče mé vůle budeš mít ve svých rukou. Starostlivě budeš držet mé srdce a už mi ho nikdy nedáš, abych si byl jistý, že nikdy neopustím Boží Vůli.

Můj Anděli strážný, hlídej mě, braň mě, pomáhej mi ve všem, aby můj Ráj vzkvétal a byl povoláním celého světa do Boží Vůle.

Soude nebeský, pomoz mi a já budu žít navždy v Boží Vůli.

JE PRAVDA A POKORA TO SAMÉ?

*"Dcero má, jen ti malí se nechají pohnout, jak si přeji, ne malí, pokud jde o lidský rozum, ale ti, kteří jsou malí, ale plní Božího rozumu. Pouze já mohu říci, že jsem pokorný; to, co lidstvo nazývá pokorou, by se mělo spíše nazývat **sebepoznání** a ti, kteří nemají znalosti o sobě, již chodí ve lži. (...)*

Pouze moje lidství překypovalo urážkami a přetévalo ponížením. Proto se nebe a země třesou před mými ctnostmi a duše, které mě milují, používají mé Lidství jako schodiště, po kterém se šplhají nahoru, aby olízly alespoň jednu kapku mých ctností.

Řekni mi, před mojí pokorou, kde je ta tvoje? Pouze já se mohu chlubit vlastnictvím skutečné pokory. Moje Božství spojené s mým Lidstvím mohlo konat zázraky na každém kroku, slovem i skutkem, a přesto jsem si dobrovolně sáhl až na hranici svého lidství, ukázal jsem se jako nejchudší, abych byl dokonce zaměňován s hříšníky. Akt vykoupení jsem mohl realizovat ve velmi krátkém čase, pouze jedním slovem, ale toužil jsem po tolik let, aby moje utrpení bylo utrpením člověka, chtěl jsem se účastnit tolika různými činy, aby mohlo být lidstvo obnoveno ve všech věcech, zbožštěné, včetně nejmenších věcí, provedeno mnou, Bohem a Člověkem, obdrželo novou vznešenost a pak vytrvalo s vlastnostmi Božích činů. Moje Božství, skryté v mém lidství, toužilo sestoupit do takové nízkosti, podrobit se lidskému jednání, zatímco jsem mohl pouze s jedním činem své Vůle vytvořit další nekonečné světy... Moje lidství toužilo cítit utrpení, slabosti, jako by jimi bylo posedlé, toužilo být pokryto všemi hříchy lidstva před Boží Spravedlností, a které dlužilo splacení závazku za cenu neuvěřitelných bolestí a které vyléváním své krve konalo neustálé skutky hluboké a hojně pokory.

Tady vidíš, dcero, velký rozdíl mezi mojí pokorou a pokorou stvoření, která je přede mnou stěží stínem. Také pokorou všech mých svatých, protože tvor je vždy tvor a nezná váhu hříchu, jak ji znám já, a to navzdory skutečnosti, že jsou hrdinskými dušemi, které podle mého příkladu snášejí utrpení druhých. Protože se neliší od ostatních tvorů, není to pro ně něco nového, protože jsou ze stejného těsta. A později, je to pro ně velkou ctí, jen si myslet, že tyto trápení slouží k novým vítězstvím a k oslavě Boha.

Tvor má navíc svou hranici, do které jej Bůh umístil, a nemůže tuto hranici překročit. Kdyby to bylo v jeho silách udělat a vrátit zpět, kolik věcí by zmohl! Každý by dosáhl hvězd! Ale moje zbožštěné lidství nemělo žádná omezení, ale ze své vůle se roztáhlo samo v sobě, a to bylo spojování všech mých činů s hrdinskou pokorou. Nedostatek pokory byl příčinou všeho zla, které zaplavilo svět, a já, když jsem uplatňoval tuto ctnost, získal jsem od Boží Spravedlnosti veškerá dobra... " (12. ledna 1900).

CO JE VÝCHOZÍM BODEM V DIALOGU S BOHEM?

Je to Světlo Pravdy. Abychom mohli mít vztah s Bohem, je nutné mluvit stejným jazykem jako On, kterým je **pravda**.

"Dcero moje, všechny věci začínají z ničeho. Vezmi ten samý stroj vesmíru, s tak velkým řádem, který tak obdivuješ, kdyby předtím, než byl vytvořen, byl plný jiných věcí, nebyl bych schopen umístit svou tvůrčí ruku, která by dosáhla tak velkého mistrovství, nádhery a ozdoby; nejvíce, co bych pak mohl udělat, by bylo zrušit vše, co bych udělal, abych to udělal tak, jak by se mi to líbilo. Ale vždy je to to samé, všechny mé činy musí mít svůj počátek z ničeho, a když jsou přimíchány jiné věci, není patřičné, aby Moje vznešenost sestoupila a jednala v té duši. Nyní, když se duše snížila na nic, přijde ke Mně a vloží své bytí do Mě, pak jednám jako Bůh, kterým jsem, a duše najde svůj pravý odpočinek. Proto všechny ctnosti dostávají svůj počátek v pokoře a v tom, že se člověk stává ničím" (20. května 1900).

Základem duchovního života je **sebezpoznání, jeho vlastní nicota a poznání Boha**: „*Vždyť kdo může o tobě říci, že jsi něco víc? Máš něco, co bys nedostal? A když jsi dostal, proč se vychloubáš, jako bys to nedostal?*“ (1. Kor. 4,7)

Proto Ježíš říká Luise: „*Největším darem, který mohu duši dát, je poznání sebe sama. Znalost o sobě a o Bohu jdou dohromady. Ve stejné míře, jakou poznáte sami sebe, poznáte Boha. Duše, která sama sebe zná, vidí, že sama o sobě nemůže dosáhnout ničeho dobrého, přemění tento stín svého bytí na Bohu vlastní a vykonává všechny úkony v Bohu. Stane se, že duše je v Bohu a kráčí vedle Něho, aniž by hledala, aniž by si přála vědět, aniž by mluvila, jedním slovem, jako mrtvá, protože velmi dobře zná svou nicotu, neodvažuje se dělat nic sama, ale slepě následuje impuls Slova*“ (2. června 1899).

Když se Ježíš zjevuje duši, dává této duši sebezpoznání o její nicotě a pak ji naplňuje sám sebou: „*Když se ukážu duši, všechny její vnitřní síly jsou zničeny a dostávají poznání o jejich nicotě a já, když vidím duši pokořenou, učiním moji lásku přehojnou, zaplavím ji tolika ohromnými věcmi a upevním ji v dobrou. Opak nastane, když jedná v duši démon*“ (27. srpna 1899).

A svaté Kateřině ze Sieny Ježíš řekl: „**Já jsem Ten, kdo je, ty jsi jeden, kdo není**“. K tomu řekl: „*Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdokoli zůstává ve mně a já v něm, nese mnoho ovoce, protože **beze mě nemůžete nic dělat***“ (Jan 15,5).

Toto sebezpoznání a pohrdání sebou samým je obdivuhodné i pozitivní, pokud je to spojeno s poznáním Ježíše a s vírou v Něho, protože se z toho stává důvěra a naděje (26. května 1899; 5. února 1900): „*Všechno mohu dělat prostřednictvím Krista, který mě posiluje*“ (Fil. 4,13).

Ale abychom viděli náš obličej, potřebujeme zrcadlo, stejným způsobem, abychom mohli znát pravdu o sobě, musíme se podívat do „zrcadla“, kterým je Kristus:

"Dcero má, po čem u tebe toužím je, aby ses nepoznávala sama v sobě, ale aby si sebe poznala jen ve Mně; takže už si nepřipomínáš sama sebe, ani nemáš o sobě žádné poznání, ale pamatuješ jen na Mě, a kdybys neznal své vlastní já, získal bys jen Mé poznání. A v míře, v jaké zapomináš na sebe a sám sebe zrušíš, ve stejné míře budeš postupovat v mém poznání a poznáš se pouze ve Mně. Když toho dosáhneš, nebudeš již myslet svou myslí, ale mou; už neuvidíš svýma očima, ale mými; ani nepromluvíš svými ústy, ani tvé srdce nebude bít tvým srdcem, ani nebudeš jednat tvýma rukama, ani chodit tvýma nohama, místo toho budeš dělat všechno se mnou, protože aby ses poznala v Bohu, musí jít duše ke svému původu a vrátit se na svůj začátek - Bůh - od kterého duše přišla, a sjednotit se se vším od svého Stvořitele. A vše, co si sama o sobě uchovává a neodpovídá to jejímu počátku, musí vrátit zpět a omezit na nic. Pouze tímto způsobem, nahá, uvolněná, se může vrátit ke svému původu a rozpoznat se pouze v Bohu a jednat podle účelu, pro který byla stvořena. Aby se tedy duše úplně přizpůsobila Mně, musí se ode Mne učinit nerozdělitelnou." (27. června 1900).

Myslet na sebe je vždy necnost; myšlenky na sebe samého by měly okamžitě být spojeny s Ježíšem: *"Čím více se duše ponizuje a má sebepoznání, tím více se přibližuje pravdě a ve skutečnosti se snaží postupovat cestou ctností, od nichž se nachází velmi daleko. A uvidí, že je to ve způsobu ctností, okamžitě si uvědomí, kolik toho ještě musí udělat, protože ctnosti nemají žádný konec, jsou nekonečné jako já. Duše, která se nachází v pravdě, se tedy vždy snaží zdokonalit, ale nikdy se neuvidí jako dokonalá; a to slouží k neustálé práci, snaže zdokonalit se ještě více, neztrácet čas marnými záležitostmi a Já, spokojený s tímto úsilím, ji kousek po kousku dotvářím svými konečnými úpravami, abych do ní namaloval svoji podobu" (1. ledna, 1900).*

"Moje dcero, podpora opravdové svatosti spočívá ve znalostech sebe sama (...), protože sebepoznáním se duše odčiní a zcela se podporuje ve znalostech, které získává od Boha, takže její činy jsou stejnými božskými činy, protože z ní samé nic nezbylo. Když je vnitro nasáklé a zaměstnané pouze Bohem a vším, co k Bohu patří, Bůh s ním komunikuje vše, čímž je s duší, ale pokud je vnitro zaujato někdy Bohem a někdy jinými věcmi, pak Bůh komunikuje jen částečně s touto duší" (23. března 1902).

Když má srdce poznání o sobě, není ovlivněno chválou nebo opovržením druhých (23. dubna 1899) a když vidí věci světa tak, jak je vidí Bůh, velmi dobře střeží svou duši, aby jim nedovolila vstoupit:

*"Moje dcero, **sebezpoznání vyprazdňuje duši od sebe sama a naplňuje ji Bohem.**" Nejen to, ale v duši je mnoho skříní a všechny věci, které existují na světě, podle konceptu, který tvoří, takže se odehrávají jeden více, druhý méně, v těchto skříních. Duše, která zná sama sebe a je plná Boha, uvědomuje si svou nicotu, dokonce svou křehkost vázy, která je shnilá, páchnoucí, dobře vypadající zevnitř, aby se dostala do dalšího hnjícího zápachu, jakým jsou věci, které jsou na světě. Byl by to velmi pošetilý člověk, který by měl hnisající ránu a nashromáždil by ještě více hniloby, aby si ji vložil do své rány. **Sebezpoznání však vede natolik k poznání věcí světa, že vše je pomíjivé, zdání, zboží s falešnými zdáními, zrady, nestálost tvorů, které ví, jaké věci skutečně jsou, hlídá, aby jim povolilo vstup dovnitř, a celý jeho vnitřní prostor je naplněn Božími ctnostmi**" (12. října 1905). " (12. října 1905).*

POZNÁNÍ O BOHU SE STÁVÁ POZNÁNÍM O JEHO LÁSCE

"...Ježíš přišel ve světle a díval se na mě, jako by do mě pronikal ze všech stran - natolik, že jsem se cítila ohromená - Řekl mi: **"Kdo jsem a kdo jsi ty?"**

Tato slova ve mně pronikla do morku mých kostí a mohla jsem vidět tu **nekonečnou vzdálenost, která existuje mezi Nekonečným a omezeným, mezi Vším a ničím**; nejen to, ale také jsem viděl zlobu ničeho a způsob, jakým se to zablátilo. Zdálo se mi, že jsem jako ryba, která plave v těchto vodách; takto moje duše plavala v tomto bahně, mezi červy a spoustou dalších věcí schopných děsit můj zrak. Bože! Jak ohavná podívaná!

Moje duše by si přála uprchnout před takovým pohledem na Boha třikrát svatého, ale dvěma dalšími slovy mě svazuje říkájíc: **„Jaká je má Láska k tobě? A jaká je tvá podobnost se Mnou?“**

Když jsem však vyslechla první slova, byla bych ráda uprchla, vyděšená v Jeho přítomnosti, s druhou otázkou: „**Jaká je má láska k tobě**“, shledala jsem se předstížená, svázána ze všech stran Jeho láskou, protože moje existence je produktem Jeho lásky, a pokud by tato láska přestala, přestala bych existovat. Zdálo se mi tedy, že bušení mého srdce, rozum, a dokonce i mé dýchání jsou výsledkem Jeho lásky. Plavala jsem v NĚm, a přestože jsem chtěla uprchnout, zdálo se to nemožné, protože Jeho Láska byla všude kolem mě..." (28. října 1899).

* Pokud si přejeme, aby Boží Vůle byla pramenem našeho života,

- 1 °, Musíme skutečně **vědět** dost o tom, co si přejeme, co to je;

- 2 °, Musíme **odstranit** překážku, kterou je naše vlastní lidská vůle.

Je to tak, jak řekl Jan Křtitel: „Je nutné, aby On rostl a já se umenšoval“. Pouze do té míry, do které „umřeme“ své vlastní lidské vůli, můžeme kdykoli volat Boží Vůli, aby „žila“ a „byla vzkříšena“ v nás.

Přijmout tento dar neznamená magickou frází, jednoduchou modlitbu, kterou je třeba přednést, ale že – to opakujeme - je nutné **vědět**, o co jde, je třeba to chtít a je nutné **odstranit** jedinou překážku: vzdát se života své vlastní vůle (toho, po čem toužíme), když to není v souladu s Boží Vůlí.

Všechno, co nám Bůh dává (vzduch, slunce, náš dech, náš zrak atd.) je zdarma, jediná věc, která má cenu, je dar Jeho Vůle: cena je naší vlastní vůle.

Žijeme-li v Boží milosti a toužíme po tomto svrchovaném daru, po čemž Bůh touží víc, než si přejeme, jistým znamením ještě, než přijmeme zprávu, je to, že je jisté, že nám jej dá.

Přesto nestačí, aby nám Bůh dal tento dar, je nutné, abychom jej obdrželi.

* Není možné být mrtvý a zároveň živý; být v hříchu a sjednocen s Boží Vůlí.

Naše nedostatky, omezení, utrpení nejsou samy o sobě překážkami; kdyby Bůh musel čekat, až budeme bez vad, aby nám mohl dát tento Dar jako život, nikdy by nám ho nedal. Hřích je jiná věc, zvláště je-li to těžký hřích. K hříchu je nutné mít dostatečné vědomí a úmysl. Cítit není to samé jako souhlasit: pocít nezávisí na nás, zatímco chtění ano.

Pán říká: „*Mé dítě, pokud jde o můj Zákon (který už znáš), můžeš dělat cokoli, ale zavolej Mě, abych to dělal s tebou, protože pokud to uskutečníš sám, jakou to má hodnotu? Pokud to však udělám já skrze vás, taková hodnota bude nekonečná*“.

Jakmile člověk pochopí, že dar, který nám Pán chce dát, je Jeho Vůle (respektive „Jeho tlukot srdce“), tak to bude život, a my ho budeme chtít a přijímat, pak neexistuje žádný čin nebo okamžik života, který by nebyl oživen samotnou Vůlí Nejsvětější Trojice! V rámci tohoto malého lidského aktu se stává věčný Boží akt přítomný a živý. A protože je to život, musí růst: „*Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec*“ (Mt. 5,48). Boží Vůle v nás roste do té míry, s jakou **poznáváme** (to není možné bez čtení Luisiných knih) a tyto pravdy se stávají krví naší krve, životem našich životů. Roste, jak **chceme**, do té míry, jak chceme, ve všem a v každém okamžiku.

Nepostradatelným základem toho všeho je stále přítomné a větší přesvědčení o tom, kdo je On, ve srovnání s tím, kdo jsme my. On je „*tím, kdo je*“, zatímco my jsme absolutní nula, *čisté nic*, které před Bohem může mít pouze dvě věci: *touhu a dostupnost*; musíme si přát úplné zřeknutí se do Pánových rukou, aby nás mohl proměnit ve všechno.

Proto Ježíš Luise vícekrát řekl: „*Pokud mi to dovolíš, přeji si být v tobě obojí: herec i divák současně*“.

Žít v Boží Vůli znamená umožnit Ježíšovi žít v nás Jeho vnitřní život. Znamená to, že Jeho život by se měl stát naším životem.

* Pán ve spisech Luisy učí, že k tomu, aby se Boží Vůle stala snadnou, radostnou a stále přívětivější, je naprosto nezbytné ji **poznávat** stále více. Toho lze dosáhnout tím, že se umístíme do kruhu (cyklu) Boží Vůle; tím, že se zastavíme a **kontemplujeme** o jeho nekonečných hodnotách a attributech: „*a během těchto pauz získáš nové a nové a neslychané zprávy o Mé Svaté Vůli a zůstaneš tak omezena a zamilovaná, že už ji nikdy neopustíš*“ (23. prosince, 1900).

Duše musí silně hledat a upevňovat se v Ježíši, aby ho dokázala na sebe úplně přitáhnout (6. února 1901). Abychom se však mohli setkat s Ježíšem, musíme jít k Jeho Matce, aby nás naučila tajemství štěstí: „*Dcero má, pojď za mnou, abys našla cestu a setkala se s Ježíšem; ještě lépe, naučím tě tajemství toho, jak můžeš být vždy s Ježíšem a jak můžete být vždy šťastní, dokonce i na této zemi. Umístěte se do mého nitra, kde jste na světě pouze vy a Ježíš, takže se nemusíte nikomu jinému líbit, být milován ani těšen někým dalším. Musíte očekávat, že vás bude ve všem milovat a uspokojovat pouze Ježíš. Když jste v tomto stavu, vy i Ježíš, už vám neublíží ani nenávidí, ani chvály: příbuzných, cizinců, přátel nebo nepřátel. Jedině Ježíš bude vaše celkové štěstí a pouze Ježíš bude stačit ve všem. Moje dcero, dokud vše, co existuje zde dole na zemi, úplně nezmizí z duše, nemůže najít pravé a trvalé štěstí*“ (21. srpna 1901).

* Touha, věrnost a **největší pozornost** jsou zapotřebí k následování toho, co Bůh působí v duši (6. června 1904). Tato **neustálá pozornost** je opravdovým mučednictvím, protože když duše dává svou vůli Pánu, musí mu vždy dát svobodu dělat s ní vše, co si Pán přeje: „*Moje dcero, když mi duše dala svou vůli, ta duše již není pánem své vlastní vůle, a proto nemůže dělat, co se jí zlíbí, jinak by to nebyl skutečný dar. Skutečné odevzdání znamená neustále obětovat vlastní vůli tomu, komu byla tato vůle dána. To představuje mučednictví nikdy nekončící pozornosti, kterou duše věnuje Bohu*“ (13. září 1904).

* Člověk musí jednat s **úmyslem** vzít si od Ježíše život těchto činů a vykonat vše v Jeho Lidskosti, která je pro Něho jako závoj, který Ho obklopuje: „*Má drahá dcero, hle, jaké intimní spojení mám s tebou; tak si přeji, aby ses se Mnou spojila; a nemysli si, že si přeji tento svazek, jen když trpíš nebo když se modlíš, ne. Chci toto sjednocení vždy: pokud si hýbeš, dýcháš, pracuješ, jíš, spíš, všechno, co děláš, jako bys jednala v Mém lidství a tvé činy by pocházely ode Mě, až do té míry, že tvé vlastní činy by se neměly omezovat na nic jiného než krustu, a jakmile bude popraskána krusta tvých děl, měly by se objevit pouze plody Boží práce. To je třeba udělat pro dobro lidstva, aby Moje Lidství bylo v žití všech lidí. Tím, že uděláš všechno, dokonce i svůj bezvýznamný čin, se **záměrem** přijmout život ode Mne, tvé činy získají hodnoty celého Mého Lidství, a protože jsem Člověk a Bůh, ve svém dechu zadržuji dechy všeho, stejně jako každý pohyb, akci, myšlenku, všechno je obsaženo ve Mne, a proto posvěcují, zbožšťují a napravují všechno. Když jednáš v mezích mých činů, i ty přijmeš a obsáhneš všechna stvoření v sobě a tvé námahy budou rozptýleny pro dobro všech, takže i kdyby mi nikdo jiný nedal nic, všechno dostanu od tebe“ (28. listopadu, 1906).*

* K přijetí Daru se člověk musí odevzdat Ježíši a vykonávat vše v Jeho vůli (20. března 1912). V Boží Vůli **musí duše zemřít všemu**, jako by byla v hrobce uzavřené láskou, aby mohla růst v Božském Životě: „*Moje dcero, co to znamená? Přeješ si ztrácet čas nebo chceš opustit svou nicotu? Postav sebe na své místo, do své prázdnoty, aby Všechno mohlo zaujmout své místo v tobě. Věz, že však **musíš úplně zemřít v Mé Vůli**. Musíš zemřít utrpením a ctnostem, všemu. Moje Vůle musí být hrobkou vaší duše; a jako v hrobce je příroda pohlcena do té míry, že úplně zmizí, aby znovu povstala ke krásnějšímu a novému životu, tak duše, pohřbená v Mé Vůli, musí zemřít na své utrpení, své ctnosti, své duchovní zisky a poté býti resuscitována k Božskému životu“ (4. července 1912).*

Ježíš ukazuje skutečný a praktický způsob, **jak zemřít sobě** a jak poté vzkřísit svou vlastní lidskou bytost do Božské bytosti: „*Moje dcero, chci v tobě skutečně dovršení; nechci fantastické, ale skutečné, provedené jednoduchým a proveditelným způsobem. Předpokládejme, že tě napadne myšlenka, která není o Mně; musíš takovou myšlenku zničit a nahradit ji božskou, tímto způsobem bys dokončila zničení lidského myšlení a získala život Božího myšlení. Stejně tak, pokud si tvé oči přejí vidět něco, co se Mně nelíbí, něco, co se na Mně nevztahuje, a vaše duše to překoná, zničila bys lidské vidění a nahradila bys ho viděním Božského Života. A tak je to i se zbytkem tvého bytí. Ach! jak cítím tyto nové životy probíhající ve Mně, které se účastní všech mých činů!“ (21. května 1913).*

Ti, kdo skutečně milují Ježíše a jednají v Jeho Vůli, vytvářejí jediný úder srdce s Ním. K dosažení tohoto cíle je však nezbytné dokonalé **vzdání se**: „*Život musí být nebeský než pozemský; více boží než lidský*“ (1. dubna 1916).

Vzdání se duše a vědomí její nicoty umožňuje Ježíši, aby v ní pracoval: „*Moje dcero, čím víc se duše **sebe vzdává**, tím víc ji pokrývám Mnou; čím více si je jistá svou neschopností čehokoli dosáhnout, tím více v ní jedním a všechno vykonávám. Cítím, jak veškerá moje Lásky, moje modlitby, moje náhrady atd. jsou stvořením aktivovány, a k uctění svého vlastní Já, věnuji pozornost tomu, co chce dělat, abych to s ní mohl dělat. Chce duše milovat? Jdu a miluji to. Chce se modlit? Modlím se s ní. Jinými slovy, **vzdání se a láska duše**, které jsou u mě na prvním místě, mě svazují a nutí ke spolupráci s duší a k děláni všeho, co chce, přičemž duši dává všechny výhody mé Lásky, mé modlitby a mé náhrady. S mojí největší radostí slyším, jak je Můj vlastní život vypravován, a nechám jej plynout ve prospěch všech Mých vlastností, protože tento život není stvoření, které ve Mně zůstává skryté, ale Mým.*“ (14. června 1917).

* Stručně řečeno, k životu v Boží Vůli, Ježíš říká: „*Chci od bytosti ,**ano**‘, které se nabízí jako měkký vosk k tomu, co s ní chci dělat.*“ (6. března 1919).

„*... Ale jen málo z těchto duší je k tomu ochotných, protože v samotné svatosti chtějí duše něco vlastního; posvátnost žítí v mé Boží Vůli místo toho nemá nic vlastního, protože všechno patří Bohu. Zbavit se vlastního majetku je velmi obtížné, proto v Mé Boží Vůli nebude žít mnoho lidí*“ (15. dubna 1919). „*Kdyby četli tyto pravdy a zůstali neochotní, nic nepochopili; prostě zůstanou zmateni a zaslepeni světlem mé pravdy*“ (23. října 1921).

Všechno, co je potřebné ke vstupu do Boží vůle, je pouze odstranění překážky, lidské vůle, stačí, když to uděláme a vše je hotovo: „*Moje dcero, **vchod do Mé Vůle nemá žádné cesty, žádné dveře ani klíče, protože Moje Vůle se nachází všude**, běží pod nohama, napravo i nalevo od tebe, nad tvou hlavou a všude. Všechno, co musí tvor udělat, aby získal přístup, je odstranit malý kámen své vlastní lidské vůle, protože kdyby tato lidská vůle opovázlivě vstoupila do Mé Vůle, udělá ze Mě cizího člověka v Mé vlastní Vůli, zatímco lidská vůle by se nemohla účastnit ani si užívat jejich Božských účinků. Ve chvíli, kdy duše odstraní malý kámen své vůle, rozběhne se ke mně a já k ní; najde veškeré mé bohatství, které má k dispozici: sílu, světlo, pomoc; vše, co si přeje. Proto zde nejsou žádné cesty, ani dveře, ani klíče. **Stačí to chtít a vše je splněno**. Moje Vůle přebírá odpovědnost za všechno, navíc dodá to, co je potřeba, a umožní duši vznášet se v nekonečných prostorách Mé Boží Vůle*“ (16. února 1921).

„*Jelikož má naše Vůle nekonečné způsoby, a dokud existuje jedna duše, která je ochotná se zbavit sama sebe, aby dovolila v ní působit naši Vůli, selhání všech ostatních lidských vůlí bude okamžitě kompenzováno*“ (27. prosince 1921).

Jakmile je zpráva přijata, duše se musí otevřít a zbavit se sama sebe, aby poznala pravdu o Boží Vůli: „*Proto je veškerá moje pozornost s tebou taková, aby mezi tebou a Mnou běžela naše vůle společně a vždy byla v co největší shodě, aby duše mohla **otevřít dveře** a být připravena znát pravdy, které Moje Vůle obsahuje. První je **toužit žít** v Mé Vůli, druhá je **toužit ji poznat** a třetí je **cenit si ji**“ (25. ledna 1922).*

„*Zdvihněte, brány, své klenby, zvyšte se, prastaré vchody, ať vejde král slávy“ (Žalm 24,7).*

* Pravda o Boží Vůli je zářivější než slunce, ale ten, kdo není zcela prázdný od své lidské vůle, jí nebude rozumět a neocení ji.

Luisa říká: „*Přemýšlela jsem si: Ježíš říká mnoho o Jeho Nejsvětější Vůli, ale zdá se, že mu není rozumět. Dokonce i zpovědníci se zdají nejistí a jsou postaveni před tak ohromné světlo, nezůstávají ani osvětleni ani přitahováni takovou zbožňující Vůli. Když jsem o tom přemýšlela, můj vždy milující Ježíš, mě objal Jeho pažemi a řekl: „Dcero má, nediv se tomu, duše, která **není zcela prázdná od své vůle**, nemůže mít určité znalosti o Mé Vůli, protože lidská vůle tvoří mrak mezi její vlastní a Mou, a tím brání hodnotě a účinkům mé. Ale navzdory tomu nemohou říci, že to není světlo“ (23. června 1922).*

„*Svatost života v mé Boží Vůli nemá žádné cesty, žádné dveře, žádné klíče, žádné pokoje. Proniká všechno, je jako vzduch, který dýcháš, který všichni mohou a musí dýchat. Stačí **toužit a nechat stranou lidskou vůli**, pak je Boží Vůle příměje dýchat z její duše a dá ji život s účinky a hodnotami života v mé Vůli. Pokud však Moje Vůle není známa, jak může někdo toužit a milovat takový svatý život?“ (16. července 1922).*

* Bůh dává dar bez omezení od prvního okamžiku, ale stvoření ho přijímá kousek po kousku. Nejprve by se tvor měl připravit, měl by Ho dostatečně poznat, milovat a toužit po NĚm; měl by poskytnout dostatečné důkazy věrnosti, být připraven k jakékoli oběti, aby v něm mohla žít Boží Vůle. Teprve poté bude dar dokonalejší:

„*Chci „ano“ od stvoření pružné jako měkký vosk, abych ho mohl formovat, jak bych si přál. Ještě více by mělo vědět, že než jsem jej zavolal, aby žilo úplně v Mé Vůli, občas jej povolám, zbavím jej všeho, podrobím ho zvláštnímu soudu (...) Kolikrát jsem to pro tebe neudělal? To vše jsou dispozice, které duši připraví na život v mé Vůli“ (6. března 1919).*

„*Proč tolika milostí, tolika projevů mé Vůle, značí to, že svatost Mé Vůle vyžaduje, aby předtím, než bude uložena v duši tvora, byla známá, milovaná a ctěná; že má schopnost růst ve stvoření se vsí svou ctností a silou a být dvořena našimi vlastními milostmi“ (14. července 1922).*

"Je zde nutnost dispozice, znalost Daru, úcta a ocenění a láska ke stejnému Daru. Proto chci, jako předzvěst daru své Vůle, dát tvoru poznání o něm. Znalost připravuje cestu, je jako smlouva, kterou si přeji uzavřít o daru, který si přeji dát, a čím více poznání pošlu duši, tím více bude stimulována toužit po daru a trvat na tom, aby Božský Písař umístil svůj poslední podpis, že její je dar a že jej vlastní. To je důvod, proč signálem, kterým si přeji dát v této době tento dar, je znalost jeho samého" (25. prosince 1925).

* Co není známo, nelze milovat.

Milujeme stejnou míru, jakou známe.

"Svatost mé Vůle chce být známá ... Ale pokud není známa, jak může stvoření milovat a přát si mít tak svatý život?" (16. července 1922).

"Znalost je oko duše. Duše, která neví, je slepá k takovému užitku, k takové pravdě. V mé Vůli - říká Ježíš - nejsou žádné slepé duše; naopak, každé poznání jim dává větší vidění" (2. dubna 1923).

Jakému účelu slouží každá nová znalost Boží Vůle?

"Pokaždé, když k tobě promluví o své Vůli a ty obdržíš nová porozumění a zprávy, tím větší hodnotu má jeden čin v Mé Vůli a získáš více nesmírného bohatství.

Je to jako člověk, který vlastní drahocenný drahokam a ví, že má hodnotu jednoho centu; je bohatý jako jeden cent. Jednoho dne nechá svůj drahokam ocenit odborníkem, který ho informuje, že má hodnotu pět tisíc dolarů. Tento člověk nyní nevládní jeden cent, ale pět tisíc dolarů. Po nějaké době má příležitost předat stejný drahokam jinému odborníkovi, lépe kvalifikovanému než ten první. Nový odhadce mu říká, že drahokam má hodnotu sto tisíc dolarů a že je ochoten ho od něj koupit, pokud by chtěl prodat. Nyní je tato osoba bohatá a má sto tisíc dolarů. Jeho bohatství rostlo ruku v ruce se znalostmi jeho drahokamu, stejně jako jeho láska a úcta ke stejnému klenotu. Nyní jej hlídá s větší péčí a žárlivostí, protože ví, že představuje celé jeho jmění, zatímco předtím to nepovažoval za nic zvláštního. A přesto se klenot nezměnil ani trochu; je to stále ten, co byl předtím, změnu v něm přinesly nově získané znalosti.

Totéž je s mou Vůli a ctnostmi; čím více duše poznává a chápe její hodnotu, tím více její činy získávají novou hodnotu a nové bohatství. Čím více tedy poznáváš mou Vůli, tím více vaše práce nabývá hodnoty. Ach, kdybys věděla o oceánech milostí, které otevírám mezi tebou a mnou, kdykoli s tebou mluvím o dopadech mé Vůle, zemřela bys radostí a oslavovala bys, jakoby si získala nová království pod svou nadvládou" (25. srpna 1921).

Když Ježíš dává poznat duši Jeho Ctnosti, rozšiřuje ji a dává ji větší schopnost porozumět bohatství Jeho Vůle (2. září 1921).

Konat Boží Vůli, tj. věrně plnit to, co si přeje, nebo přijmout to, co umožňuje, není novinka. Činili tak všichni svatí všech dob, protože bez mé Vůle nemůže existovat ctnost ani svatost. **Každý si nicméně bere z mé Vůle a má s Ní vztah do té míry, s jakou ho připustí, aby Ji poznal:**

"...Bezpochyby tu byli Svatí, kteří vždy udělali, co jsem si přál, ale vzali si z mé Vůle do té míry, do jaké ji poznali. Věděli, že konat Mou Vůli je největší čin, co

mě nejvíce oslavuje, a to vede ke svatosti; a s tímto úmyslem ji konali a to si vzali, protože bez mé Vůle není žádná svatost a bez mé Vůle nemůže vzniknout žádná dobrá, malá nebo velká svatost“ (6. listopadu 1922).

*** Pravda je nekonečná, Zjevení je úplné, ale nikdy neskončí**

„Ještě vám mám mnoho co říci – říká Ježíš při poslední večeři - ale teď to nemůžete unést.“ (Jn 16,12) „Až ale přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy. Nebude totiž mluvit sám od sebe, ale řekne vše, co uslyší – oznámí vám i věci budoucí.“ (Jn 16,13)

Zjevení – jak církev učí - je pouze jedno: Otec je Zjeven, Ježíš Kristus je Zjevení Otce a Duch svatý je Božský Zjevovatel. Zjevení je tedy nekonečné a věčné; **není dokončeno ani nikdy neskončí**. Je pravda, že „*Otec promluvil své definitivní slovo*“, když poslal svého Syna na svět, ale Syn vstal a nikdy nám nepřestane zjevovat svého Otce.

Zjevení nám bylo dáno ve Svatém Písmu (úplné a dokonalé) a ve Svaté Tradici, která je stále více vysvětluje a osvětluje. Nyní, když je „Kniha“ kompletní, takže do ní nelze přidat ani jedinou stránku, „světlo“, pomocí kterého ji lze číst, se musí stále zvětšovat. Jedna věc je číst to ve světle hvězd a měsíce a druhá je to číst ve světle „Slunce“ ... Boží Vůle. A přesně to přinášejí spisy Luisy, „malé Dcery Boží Vůle“.

To je důvod, proč apoštolové hleděli do budoucnosti s takovou živou touhou. Svatý Pavel říká: „*Noc pokročila a den je blízko. Odložme proto skutky tmy a oblečme zbroj světla!*“ (Řím 13,12).

Svatý Petr říká: „*...odhodlanou myslí a ve vši strážlivosti se proto spolehněte na milost, kterou vám přinese zjevení Ježíše Krista.*“ (1.Petr 1,13);

A Svatý Jan: „*Milování, teď jsme Boží děti, ale ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se ukáže, budeme podobní jemu, neboť ho uvidíme tak, jak je.*“ (1.Jn 3,2),

Nebo: „*Takto láska mezi námi došla naplnění, takže smíme mít smělou důvěru v soudný den – vždyť jsme na tomto světě takoví, jako je on.*“ (1.Jn 4,17)

A Ježíš říká Luise: „*...Ještě větší milosti jsem vyhradil těm, kteří o mně píší, protože jsou pokračováním mého horlivého života, náustek mého slova a to, co nebylo řečeno v mém evangeliu, bylo vyhrazeno pro ty, kteří by později napsali o mě. Tehdy jsem nepřestal se svým hlásáním, protože musím hlásat vždy, dokonce až do konce všech generací*“. (14. únor 1922)

*** Poznat Jeho pravdu je počáteční krok, dar a Boží právo**

Náš Pán, když konal mnoho výmluvných odkazů na Vůli Jeho Otce, dával zcela jasně najevo, že to byla nejdůležitější věc, jediné vysvětlení a důvod Jeho

života, přesto ho v té době nemohl rozšířit o další vysvětlení. *"Jestliže nevěříte, když jsem vám říkal pozemské věci, jak uvěříte, budu-li vám říkat nebeské?"* (Jan 3,12). Pokud člověk nevěděl méně, jak mohl vědět víc? Pokud stále nevěděl, jak chodit, jak se mohl naučit létat?

Pán ho musel nejprve převychovat, vykoupit, dát mu Milost, učinit z něj opět dítě Boží, zajistit jeho spásu, opustit ho na čas (čas stanovený Otcem), ukázat mu svou Dědičnost, vrátit mu dar jeho uctívání hodné Vůle a s ním božskou podobnost, kterou Adam ztratil, čímž se stane sjednocený s Ním samotným, dát mu nejen jejich spásu, ale také Jeho vlastní Božskou Svatost, a naučit ho, jak žít v Boží Vůli...

To je důvod, proč když Ježíš přišel na Zemi, mluvil velmi málo o Boží Vůli. Vyhradil si to, aby to projevil prostřednictvím Luisy: *„To, co jsem tehdy měl udělat, to znamená znalosti mé Vůle, které jsem měl dát všem na zemi, jsem dal tobě; takže dát jim poznat není nic jiného než kompenzovat to, co bych udělal na Zemi, abych dokončil svůj příchod“* (2. června 1921).

Tak rozhodl Bůh. A Luisa říká: *„Můj milovaný Ježíši, je možné, že po tolika staletích života v Církvi, odkud vyšlo tolik svatých (a mnozí z nich ohromili Nebe a zemi svými úžasnými ctnostmi), neudělali to všechno v Boží Vůli, aby byl tento božský plán, o kterém mluvíš, uskutečněn? Čekal jsi právě na mě, toho nejneschopnějšího, nejhoršího a neznalého člověka, že to udělám? Opravdu to vypadá neuvěřitelně!“* Ježíš odpověděl: *„Poslouchej, má dcero, moje moudrost má prostředky a cesty, které lidstvo nezná, a proto je povinna sklonit hlavu a v němém tichu je uctívat. Není na člověku, aby mi říkal, co mám dělat, koho si vybrat nebo navrhopvat čas, kdy mám odhalit mou dobrotu“* (6. října 1922).

*** Ježíš dává o své Vůli vědět pouze v Luisiných spisech**

Ježíš říká: *„Dosud jsem se to nikomu neprojevil. Prozkoumej všechny knihy, které si přeješ, a uvidíš, že v žádné nenajdeš to, co jsem ti řekl o mé Vůli“* (12. září 1913).

Žítí v Boží Vůli *„je Svatost, kterou lidstvo dosud neznalo, a tu, kterou hodlám oznámit. To bude poslední dotek, nejkrásnější, nejoslnivější ze všech ostatních svatostí“* (8. dubna 1918).

„Často s tebou mluvím nejen o své vůli, ale také o životě v mé Vůli, protože poté, co si ji učiníš svou vlastní, musíš poznat její kvality a způsob, jak v ní žít, abychom společně se Mnou vytvořili společný a nerozlučitelný život, a tím ti odhalili tajemství Mé Vůle.“ (25. dubna 1918).

"...To je důvod, proč s tebou často mluvím o životě v Mé Vůli, kterou jsem až dosud nikomu neprojevoval. V nejlepším případě byl znám pouze stín mé vůle; milost a sladkost, kterou přináší, když je konána; ale pokud do ní vstupuješ, objímáš její nesmírnost, násobíš sebe Mnou a pronikáš do všeho, v nebi a v srdcích, i když zůstáváš na zemi, opouštíš lidské způsoby a jednáš božimi

způsoby ..., **toto není zatím známo**. Mnohým to bude připadat divné a ti, kteří nenechají svou mysl otevřenou světlu Pravdy, nic nepochopí. Ale kousek po kousku otevřu cestu a projevím jednu pravdu, potom další o životě v Mé Vůli, aby ji konečně pochopili...“ - „Můj milovaný, pokud je v životě v Boží Vůli tolik dobra, **proč jsi to pak předtím neprojevil?**“ (29. ledna 1919).

"*Jak bys mi měla být vděčná za to, že jsem tě přijal do tajemství Mé Boží Vůle!*" (29. září 1912).

"...*To, že k tobě neustále mluvím o mé Vůli, konám proto, abyste pochopili její obdivuhodné účinky, něco, co jsem dosud pro nikoho neudělal...*" (17. března 1921)

Ježíš vybízí Luisu, aby nevynechala žádnou ze Jeho pravd, ani to nejmenší smítko, protože to může být užitečné pro bratra a ona musí tyto cesty otevřít. (23. října 1921)

*** Toto zjevení v sobě obsahuje důkaz jeho pravosti**

Jak říká Ježíš: „*Nauka o mé Boží Vůli je nejčistší a nejkrásnější ze všech nauk bez stínu hmoty, bez vlivu, a to ani v nadpřirozeném, ani v přirozeném řádu. Proto je podle podoby slunce tím nejpronikavějším, nejplodnějším, nejprůhlednějším a nepřijímanějším; a je světlem, které samo o sobě se stane pochopitelným a otevře cestu. Nepodléhá žádným pochybnostem ani podezřením na chyby, a pokud některému slovu nelze porozumět, bude tomu tak proto, že nádhera pravdy zatemní lidský intelekt, a tak jej učini neschopným pochopit úplnost pravdy. Přesto v ní nikdy nebude nalezena jediná nepravda, v nejhorším případě nebude všechno pochopeno*“ . (10. února 1924).

Jen Člověk, který dokázal říci před svými protivníky, aniž by se bál, že se někdy ukáže, že se mýlil: „*Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? A když říkám pravdu, proč mi nevěříte?*“ (Jn. 8,46), podobně s touto naukou mohl říci: „*nenajdou jediné slovo, které by nebylo pravdou*“ . Kdyby tomu tak nebylo, zírali bychom na nejnepředloženější, nejsměšnější a nejodvážnější, na „nejarogantnější duši na zemi“, jak říká Luisa. Přesný opak toho, jaká je jeho osoba a jeho život.

*** Ze znalostí pochází úcta, láska a vlastnictví**

"*Moje Vůle je zázrak zázraků, je to tajemství, ve kterém najdeme světlo, svatost, bohatství; je tajemstvím všeho dobrého, není důvěrně známá; proto není plně doceněna ani milována tak, jak by měla být*“ (8. března 1914).

Ježíš se nemůže ubránit tomu, aby projevoval, byť jen kousek po kousku, svou lásku, milosti a výhody, které dává těm, kteří žijí v Jeho Vůli. Nepřehání. (21. března 1914)

"*Ach! Kdyby každý chápal, jakou obrovskou výhodou je žít uprostřed mé Vůle, soutěžili by o to, ale oh! Jak málokdo jí rozumí a žije více v sobě než ve Mně!*“

(4. května 1919) „Až se moje vůle stane známou, vstoupí milující a nezaujaté duše, aby žily v Mém Fiat...“ (2. března 1921)

Ježíš jása, když dává najevo svou Vůli. Každá projevená pravda je novým odkazem jednoty, které tvoří s Luisou a celým lidstvem. Projevil vše, co udělal, aby ustanovil lidstvo jako dědice bohatství Jeho Lidství; nyní chce ukázat, co Jeho Boží Vůle udělala v Jeho Lidství, aby učinil ze všech nových generací dědice všech statků Jeho Vůle. (6. září 1921).

"Kolik hrabivosti mají se mnou! Kolika omezeními, kolika věcmi neprojevují to, co říkám a co o mně chápou! Každé nové poznání o Mně, které získají, je sláva, další láska, kterou dostávám od tvorů“ (29. října 1921).

"Posvátnost v Mé Vůli ještě není známa; proto jsou tak překvapení, protože když je něco známo, už to nepřekvapuje... Jaká milost je pro tebe to vědět!" (12. listopadu 1921).

"Stále ti musím říct tolik věcí, tolik dalších pravd, které ti stále nejsou známy, a ty všechny přinášeji štěstí, které každý vlastní... Tolik pravd, kolik duše zná, to jsou různé získané radosti" (5. ledna 1922).

"Jediné, co mě zajímá, je, že by tvá vůle měla žít v Mé a že dobře rozumíš tomu, co znamená žít v Ní, do té míry, do jaké je možné, aby tvor rozuměl" (15. června 1922).

Čím více člověk ví o životě v Boží Vůli, tím více z Ní obdrží: „O vnitřních činech prováděných Mým lidstvím v mé Boží Vůli pro lásku ke všemu je známo málo nebo nic... Znalosti samy o sobě přinášeji vlastní hodnoty, účinky, samotný život svých výhod... Když to dám najevo, je to proto, že chci dávat“ (19. října 1922).

"Vidíš tedy, jak je nutné a důležité, že Má Vůle by měla být známá ve všech jejích vztazích, jejích zázracích, jejích účincích, její hodnotě, co jsem v této Vůli pro tvory udělal, a teď, co musí udělat? Toto poznání bude silným magnetem, který přitáhne stvoření a přiměje je, aby přijali dědictví Mé Vůle, aby přišla generace synů Světla: děti Mé Vůle“ (27. října 1922)

Boží Vůle je vlastněná do té míry, do které je známa a do které se projevuje (6. listopadu 1922).

„... Je to Má Vůle, kterou chci, aby každý znal a oslovoval ji jako nové Nebe a jako prostředek k nové obnově“ (5. ledna 1923)

"Když mluvím o své Vůli, aby ji tvor poznal; je to proto, že chci vlévat do svého stvoření své Božství, tedy své druhé já ... Zatímco mluvím o své Vůli, zdá se, že moje láska přetéká ze svých mezí a tvoří sídlo Mé Vůle v srdci stvoření“ (16. února 1923).

„Když projevují jednu ze svých pravd, které ještě nejsou známy, je to vlastně nové Stvoření“ (1. července 1923).

Modlitba je pro duši to, co dýchání pro tělo. Proto Pán řekl „*modlete se bez přestání*“. Skutečná modlitba je setkáním lásky s Bohem, je to setkání naší vůle s Boží Vůlí.

Toto setkání, modlitba, ukazuje postoje a pocity člověka k Bohu: odmítnutí nebo odpor k modlitbě je nedostatek zbožnosti; nedostatek modlitby je formou praktického ateismu; nekonzistentnost v modlitbě je znakem velmi slabé povrchní lásky; snadné rozptýlení říká, že duši dominují jiné zájmy nebo záliby nebo že se jeho myšlenky stále točí kolem něj.

Naučená modlitba, která ví jen o tom, jak se modlit, přednesené modlitby se nedotýkají samotného srdce ani jeho vlastního života, natož srdce a života Boha. Modlitba za jediným účelem získání konkrétní milosti jasně ukazuje, že duše není věřící, ale „zákazník“ Boha. Modlit se, abyste svému svědomí mohli říci: „řekl jsem své modlitby“, je jako pokoušet se s někým mluvit po telefonu vytočením vlastního čísla. Je to promarněná příležitost...

Modlitba může Bohu ukázat postoj úcty nebo postoj vzdálenosti, strachu ze zbytečné formality (což není skutečný smysl úcty), nebo dává najevo zájem, pokání, potřebu pomoci nebo dokonce obdiv, spokojenost, radost, vděčnost, soucit, nápravu, přimluvu za druhého, **lásku!** A toto je skutečné spojení vůlí s nekonečnými stupni a ve výsledku **adorace**.

Modlitba, jedním slovem říká, do jaké míry je člověk cizinec nebo důvěrný k Bohu, jak daleko nebo blízko, do jaké míry se cítí *služebníkem* nebo *synem*. Je to setkání, které přesahuje do života, které žije život a samo se žije poznáním Pána, protože modlitba potřebuje obsah.

Modlitba v Boží Vůli vyžaduje výživu čtením spisů o Boží Vůli:

"Prozkoumej všechny životy svatých, které si přeješ, nebo knihy nauk: a v žádném nenajdeš zázraky Mé Vůle působící ve stvoření a stvoření působící ve Mne. Nanejvýš najdete odevzdanost, spojení vůlí, ale Boží Vůle působící v ní a ona v Mé, nebude nalezena. To znamená, že nadešel čas, kdy moje dobrota musela povolávat stvoření, aby žilo v tomto vznešeném stavu. Stejně tak způsob, jakým jsem vás přiměl modlit se, se nenachází v žádném jiném" (6. října 1922).

Nejde o to mluvit nebo číst určité modlitby nebo vyjádření Luisy, snad je znát nazpaměť, i když jsou pro nás vzorem obsahu; a není to ani otázka metodiky. Týká se to nového ducha (Ez. 36, 26–27), nového postoje duše, která ztvárňuje stejný způsob jednání a má stejné božské citění Ježíše Krista.

Nyní, více než modlení, si Pán přeje, abychom se stali modlitbou v Něm. Modlitba, která bude láskou, která zbožňuje, láskou, která napravuje, láskou, která sdílí vše s Milovaným, která dává čest a slávu, která se přimlouvá, která vzdává díky, láskou, která miluje všechny a ve všech Jeho dílech...

Obzvláště významná je tato pasáž 12. svazku:

Říkala jsem svému milovanému Ježíši: „Nepohrdej mými modlitbami; jsou to tvé vlastní slova, která opakuji, tvé stejné úmysly, duše, které miluji, jak je miluješ ty a tvou vlastní Vůli“.

A požehnaný Ježíš mi řekl: „Dcero moje, když tě slyším opakovat má slova, mé modlitby, milující, jak já miluji, cítím se k tobě přitahovaný mnoha magnety; a jak tě slyším opakovat má slova, tolik různých radostí cítí moje Srdce. A mohu říci, že je to pro mě svátek. A zatímco si užívám, cítím se oslabený láskou tvé duše a nemám sílu zasáhnout stvoření. Cítím v tobě stejné řetězy, které jsem nasadil Otcí, aby ho usmířil s lidstvem. Ach ano, opakuj to, co jsem udělal já, vždy to opakuj, pokud toužíš po svém Ježíši v tolika hořkosti, aby si našla radost ve stvoření“ (4. června 1818).

Je třeba říci, že celý Luisin život, vyzařovaný v jejích spisech, je neustálá modlitba, protože je neutuchající touhou po lásce k Ježíši. Zdá se, že v naší době někteří objevili Ducha Svatého, „takzvanou“ spontánní modlitbou, chválící Pána. No dobře, všichni Svátí to ve svém životě praktikovali; ale mezi všemi, velmi jedinečným a originálním způsobem, Luisa. Stačí vidět tlukot srdce její duše v nepřetržité meditaci „**Hodiny utrpení**“, kterou nepřetržitě zahájila od „**Novény Vánoc**“, kterou dělala, když jí bylo sedmnáct. Tyto hodiny jsou přesně její školou modlitby. Jsou její školou života.

Chcete-li mluvit o modlitbě v Luise, bylo by skutečně nutné citovat všechny její spisy. Je třeba prozkoumat zejména její dvě knihy týkající se modlitby: „**Hodiny utrpení**“ a „**Panna Maria v království Boží Vůle**“.

Pojďme si prostudovat některá Ježíšova učení:

1 - První podmínkou modlitby je vnitřní ticho: „*Toto neustálé mumlání ve tvé mysli brání tvému slyšení mého hlasu jasněji, brání tomu, abys v sobě cítil moje milosti a aby ses do mě úplně zamiloval...*“ (Svazek 1)

2 - Druhou je mír, i když je těžké se usebrat: „*Špatně jsi jednal, když ses nechala tak rozrušit. Nevíš, že jsem Duch míru a že první věc, kterou jsem ti doporučil, bylo nikdy nezaměnit tento mír ve tvém srdci? A pokud jde o modlitbu, když se necítíš pokojná a soustředěná, nesmíš se pozastavovat nad tím, proč jsi v tom stavu, jen v něm potichu zůstat. Jak sama říkáš, vytváříš si vlastní rozptýlení ...*“ (Svazek 1)

3 - V modlitbě je nutná stálost: „*Proto ti v první řadě doporučuji nepřetržitou modlitbu, i když způsobuje smrtelná utrpení, nerozděluj modlitby, které obvykle děláš; ještě více, čím blíže se ocitneš propasti, tím více mě budeš vzývat v důvěryhodné modlitbě s plným ujištěním, že ti pomůžu*“ (Svazek 1)

4 - Duch nepřetržité modlitby: „*To, co ti doporučuji, je duch nepřetržité modlitby. Díky tomuto neustálému hledání duše k rozmlouvání se Mnou, ať už ze srdce, ať už myslí, ústy nebo dokonce pouhým záměrem, je v mé přítomnosti tak krásné, že tóny jejího srdce jsou v harmonii s tóny mého Srdce (...) a nejen to, ale je to tolik krásy, kterou vytváří duch neustálé modlitby, že ďábel je zasažen bleskem, frustrovaný ze svých zákeřných plánů zničit takovou duši*“ (28. července 1902)

5 - Povzbuzení, věrnost a pozornost při konání nebo následování díla Boží Vůle: „*Ježíš se nechal vidět v mém nitru, nejprve jen On a potom všechny tři Božské Osoby, ale to vše v hlubokém tichu a pokračovala jsem v moji obvyklé vnitřní práci v jejich přítomnosti; a zdálo se, že se syn se mnou spojil a já nedělala nic jiného, než ho následovala. Vše se ale odehrálo v tichosti. Jediné, co jsem udělala, že jsem se ztotožnila s Bohem a veškeré mé nitro, city, bušení srdce, touhy, dýchání, byly přeměněny na hlubokou adoraci Nejvyšší Vznešenosti. A tak poté, co jsme v tomto stavu strávili několik okamžiků, se zdálo, jako by všichni tři mluvili, ale pouze jedním hlasem, a řekli mi: „*Naše milovaná dcero, odvaha, věrnost a dokonalá pozornost při sledování toho, co v tobě dělá Božství, protože všechno, co děláš, nejsi ty, kdo to dělá: neděláš nic jiného, než že dáváš svou duši jako přibýtek Božství. Stává se ti to, co chudákovi, který má chatrč, král jej požádá o její využití a on mu ji dá, aby udělal vše, co král žádá. Následně s králem sídlícím v té malé chatrči v něm přebývá bohatství, vznešenost, sláva a veškeré dobro; ale komu toto patří? Králi*“.* (6. června 1904).

6 - Naše modlitba musí být provedena společně s Ježíšem (26. dubna 1904), přesněji řečeno v „jednotě“ s Ním, s jeho vlastními úmysly, s jeho vlastní Láskou: „*Moje dcero, dnes ráno tě chci sjednotit všechnu ve Mně: Toužím po tom, abys myslěla mojí myslí, aby ses dívala mýma očima, abys poslouchala mýma ušima, abys mluvila mým jazykem, abys jednala mýma rukama, abys chodila mýma nohama a abys mě milovala mým stejným Srdcem*“.

Poté Ježíš spojil své smysly, všechny výše jmenované, s mými, a viděla jsem, že mi dal stejnou podobu jako Jeho; nejen to, ale dal mi milost je použít, jak je sám použil. (12. srpna 1899)

7 - K čemu je modlitba, kdy splyneme s Ježíšem a staneme se jedním v Něm? Luisa píše: Když jsem se modlila, spojovala jsem svou mysl s tou Ježíšovou, své oči s těmi Ježíšovými, a tím i všechno ostatní, s úmyslem udělat to, co Ježíš udělal svou myslí, očima, ústy, v jeho srdci, a tak se vším. A protože to vypadalo, že Ježíšova mysl, Jeho oči atd. všechno šířilo dobrotu všem, zdálo se mi, že také šířím dobrotu všem, spojuji se a stávám se jedním s Ježíšem. Ale

napadla mě myšlenka: Co je to za meditaci? Co je to za modlitbu? Ach, nejsem k ničemu dobrá! Ani nevím, jak o něčem přemýšlet! Ale když jsem si to myslela, můj vždy přívětivý Ježíš mi řekl: „*Moje dcero, jak si se kvůli tomu mohla trápit? Místo toho, aby ses trápila, měla by ses radovat, protože když jsi jindy meditovala, v tvé mysli narůstalo tolik krásných odlesků, nedělala jsi nic jiného, než že si se účastnila Mne, mých vlastností a mých ctností. Nyní, když si zůstala pouze schopna se se Mnou spojit a stát se Mnou, bereš mě úplně, a ty, protože nejsi schopna ničeho, jsi se Mnou schopna všeho, protože touha, touha po dobrém, vytváří pevnost v duši, která roste a zapadá do Božského života. Později, když se ve Mně sjednotí a stane se jedním se Mnou, spojí se s mou myslí, a tak v myslích tvorů vytvoří tolik životů svatých myšlenek; když se spojí s mými očima, vytvoří v tvorech tolik životů svatých pohledů; stejným způsobem, pokud se spojí s Mými ústy, její slova budou mít život; spojí-li se s mým Srdcem, s mými touhami, s mými rukama, s mými kroky, tak dá život každému tlukotu srdce, dá život touhám, činům, krokům... Ale svaté životy, protože mám Sílu Stvoření, vytváří duše spolu se Mnou a dělá to, co já“ (12. června 1913).*

8 - Modlit se tak, jak se modlí Ježíš, univerzální modlitbou, v Jeho Vůli:

„Dcero moje, modli se, ale modli se, jak se modlím já, to znamená, zcela se vlij do mé Vůle a v ní najdeš Boha a všechna stvoření; dáš je Bohu, jako by byli jedním stvořením, protože Božská Láska je vlastníkem a ty položíš Božství k nohám všechny dobré skutky, abys mu vzdala čest, a špatné skutky budou napraveny svatostí, mocí a nesmírností Boží Vůle, ze které nic neunikne. To byl život mého Lidství na zemi. (...) Nuže, proč to také nemůžeš udělat? Pro ty, kteří mě milují, je možné všechno v jednotě se Mnou. Modli se v mé Vůli a předlož myšlenky všech ve svých myšlenkách před Boží Vznešeností; ve tvých očích pohledy všech; ve tvých slovech, ve tvých pohybech, citech, touhách, tyto své bratry, aby si je napravila, získala pro ně světlo, milost, lásku. V mé Vůli se ocitneš ve mně a v každém, budeš žít můj Život, budeš se se Mnou modlit; a Božský Otec potěšen celým nebem řekne: «Kdo nás volá ze země? Kdo touží v sobě přijmout tuto Svatou Vůli, která nás všechny pohromadě obsahuje?» A kolik dobra může země získat, aby na ni sestoupilo Nebe!“ (3. května 1916).

9 - Modlitba v Boží Vůli je božská, nesmírná, univerzální:

«Když jsem přijala svaté přijímání, řekla jsem Ježíšovi: „Miluji tě“ a on mi řekl: „Má dcero, opravdu mě chceš milovat? Řekni: „Ježíši, miluji tě tvou Vůli“; a protože moje Vůle naplňuje nebe a zemi, tvá láska mě obklopí všude a tvé „miluji tě“ bude znít vysoko v nebesích a dokonce i v hlubinách propastí. A stejným způsobem, chceš-li říci: „Zbožňuji tě, žehnám ti, chválím tě, děkuji ti,“ řekneš toto v jednotě s mou Vůlí a naplníš nebe a zemi adoracemi, požehnáním,

chválou, vděčností v mé Vůli. Jsou to jednoduché věci, snadné a nesmírné“» (2. října 1913).

10 - Ti, kdo se modlí v Boží Vůli, nemusí vkládat své úmysly: *„Moje dcero, ti, kteří jsou v mé Vůli a dělají své věci, protože po nich toužím, není nutné, aby mluvili o svých úmyslech. Tím, že jsou v mé Vůli, když jednají, modlí se, trpí, já sám si tyto všechny použiji, jak si přeji ... Mám rád nápravu? Mám rád lásku? Beru to tedy jako lásku. Jsem majitelem a dělám, jak si přeji. Ne tak pro ty, kteří nejsou v mé Vůli: jsou to ti, kdo rozhodují a já jsem závislý na jejich vůli“.* (29. září 1912)

11 - Účinky modlitby v Boží Vůli: *«Dopoledne jsem strávila modlitbou společně s Ježíšem v Jeho Vůli; ale – jaké, překvapení! - jak jsme se modlili, bylo pouze jedno slovo, ale Boží Vůle je rozptýlila do všech stvořených věcí a její značka na nich zůstala. Doneslo se to do nebe a nejen, že všichni Blahoslavení obdrželi tuto značku, ale také to pro ně bylo příčinou nové radosti. Sestoupilo do hlubokých hlubin země, a dokonce do Očistce, a všichni obdrželi jeho účinky. Ale kdo může říci, jak se člověk modlí s Ježíšem a jaké to má účinky? Poté, co jsme se společně pomodlili, mi řekl: „Má dcero, viděla jsi, co to znamená modlit se projevem mé Vůle? Jak neexistuje nic, co existuje mimo moji Vůli, koluje ve všem a ve všem je to život všeho - herec i divák, stejně tak se činy konané v mé Vůli stávají životem, herci a diváky všeho, dokonce i samotné radosti, požehnání a radosti Svatých. Všude přinášejí světlo, balzám a nebeský vzduch, který vytváří radosti a štěstí. Nikdy se proto nevzdaluj od mé Vůle; nebe a země na tebe čekají aby obdrželi novou radost a novou nádhru“* (21. dubna 1922).

12 - Dokonalá náhrada v Boží Vůli, díkůvzdání a láska ve jménu všech a všeho: *„Dcero moje, vylij se do mé Vůle, abys mi poskytla úplné náhrady. Moje láska cítí neodolatelnou potřebu; před tolika přestupky stvoření touží po alespoň jednom, který se vloží mezi ně a mě a který mi dá úplné náhrady a lásku ke všem a který ode mě získá milosti pro všechny. A toho můžeš dosáhnout pouze v mé Vůli, ve které najdeš mě a všechna stvoření. Ach, s jakou touhou očekávám, že vstoupíš do mé Vůle, abych v tobě našel potěšení a náhradu za všechny! Pouze v mé Vůli najdeš všechny věci v pohybu, protože jsem motor, herec a divák všeho“.*

Nyní zatímco to říkal, vlila jsem se do Jeho Vůle, ale kdo může říct, co jsem viděla? Prodlévala jsem v kontaktu s každou myšlenkou stvoření, jemuž dal život Bůh; a já v Jeho Vůli, rozmnožila jsem se v každém a se Svatostí Jeho Vůle jsem vše napravila, vyslovila jsem „děkuji“ za všechny a za lásku pro všechny; a takto jsem se rozmnožila v pohledech, ve slovech a ve všem dalším

... Ale kdo může říci, jak k tomu došlo? Chyběla mi slova a možná jsem blábolila ve stejných jazycích andělů; proto se zde zastavuji. Strávila jsem tedy celou noc s Ježíšem v Jeho Vůli (15. června 1916).

13 – V Boží Vůli dělá duše Ježíši, co všechno by měla dělat: *"Moje dcero, v tom, kdo se modlí, miluje, napravuje, líbá Mě, zbožňuje Mě v mé Vůli, cítím, jako by se všichni modlili ke Mně, milovali Mě atd. Ve skutečnosti, protože moje Vůle obklopuje všechno a všechny, v mé Vůli mi duše dává polibek, lásku, zbožňování všech; a já, při pohledu na všechny v ní, jí dávám tolik polibků, tolik lásky, kolik bych měl dát všem. Duše v mé Vůli není spokojená, pokud mě nevidí naplněného láskou všech, pokud mě nevidí všemi políbeného, zbožňovaného a pokud se nemodlí všichni. V Mé Vůli nelze dělat věci na půl, ale celé; a duši, která jedná v Mé Vůli, nemohu dát malé věci, ale obrovské, které mohou být dostačující pro všechny. Chovám se k duši, která jedná v Mé Vůli, jako člověk, který by chtěl mít práci odvedenou deseti lidmi. Nyní, z těchto deseti, se jen jeden nabízí, aby vykonal práci, všichni ostatní odmítli. Není správné, že dal jednomu všechno, co by měl dát všem deseti? Jinak, kde by byl rozdíl mezi tím, kdo jedná v Mé Vůli, a tím, kdo jedná podle své vlastní vůle?" (2. dubna 1921).*

14 - Jaký je účel se takto modlit v Boží Vůli?

Luisa píše: Sloučila jsem se ve Svaté Boží Vůli, abych obešla každou inteligenci tvorů a dala svému Ježíši korespondenci lásky s každou myšlenkou na stvoření. Ale když jsem to dělala, napadla mě myšlenka: *K čemu je dobré se takto modlit? Naopak se mi zdá, že je to spíše nesmysl než modlitba!*

A můj vždy milý Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: *„Moje dcero, chceš vědět, co je dobro a jaký má účinek? Když tvor přijde, aby vrhl malý oblázek své vůle do obrovského moře Mého Božství, jak ho vrhá, chce-li jeho vůle milovat, nekonečné moře vod mé lásky se zvlí, rozvíří se a já cítím vlny mé lásky vydávající svou nebeskou vůni a já cítím potěšení, radosti mé lásky, které rozvíří malý oblázek vůle stvoření. Pokud zbožňuje moji svatost, malý oblázek lidské vůle zvíří moře mé svatosti a já mám z nejčistších aur mé svatosti radost. Celkově lze říci, že cokoli chce lidská vůle konat ve Mně, vrhá se jako malý oblázek do každého moře mých vlastností, a jak je míchá a vlní, cítím, že jsou mi dány mé vlastní věci a vyznamenání, sláva, láska, kterou mi stvoření božským způsobem může dát. (...) Zde je to, co znamená vstoupit do Mé Vůle: rozhýbat, pohnout Mou Bytostí a říci mi: „Vidíš, jak jsi dobrý, milý, milující, svatý, nesmírný, mocný? Jsi všechno, a chci tě celým pohnout, abych tě miloval a dělal ti potěšení“ ... A myslíš si, že je to triviální?" (1. července 1923).*

15 - Modlitba, která hledá pouze Boží Vůli:

"Má dcero, jak je mé Srdce zraněno modlitbou toho, kdo hledá pouze moji Vůli! Slyším ozvěnu mé modlitby, kterou jsem konal, když jsem byl na zemi. Všechny mé modlitby se omezily na jeden jediný bod, aby byla Vůle mého Otce naplněna, jak na Mně, tak na všech tvorech. To byla pro mě i pro Nebeského Otce největší pocta: že jsem ve všem konal Jeho Nejsvětější Vůli..." (22. února 1925).

16 - Tento způsob modlitby je Božím právem a povinností stvoření:

Luisa říká: «Zatímco jsem se splývala ve Svaté Boží Vůli, abych odpovídala Bohu v lásce ke všemu, co udělal ve Stvoření pro lásku ke tvorům, napadla mě myšlenka, že to není nutné dělat; že tento způsob modlitby nebyl mému Ježíši příjemný; že to jsou výmysly mé mysli. A můj vždy milý Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl:

"Má Dcero, musíš vědět, že tento způsob modlitby - to znamená odpovídat Bohu v lásce ke všem věcem, které vytvořil - je Boží právo a je první povinností stvoření. Stvoření bylo stvořeno pro lásku k člověku; ještě více, Naše láska byla tak velká, že kdyby to bylo nutné, stvořili bychom tolik nebes, tolik slunců, hvězd, moří, zemí, rostlin a všeho ostatního, pro tolik tvorů, kolik jich vyšlo na světlo tohoto světa, aby každý z nich mohl mít Stvoření pro sebe, svůj vlastní vesmír. A vlastně, když bylo vše stvořeno, byl Adam jediným divákem celého Stvoření, mohl si užívat všeho dobrého, co chtěl. A pokud jsme tak neučinili, bylo to proto, že člověk si stejně mohl užívat všeho, jako by to bylo jeho vlastní, i když by si to mohli užívat i ostatní. (...)

Vzhledem k tomu všemu - že ve všech stvořených věcech Bůh navázal svou lásku ke každému stvoření - bylo jeho povinností odpovídat Bohu svou malou láskou, svou vděčností, svým „děkuji“ tomu, který toho tolik udělal pro něj. Neodpovídat Bohu v lásce za všechno, co pro člověka ve Stvoření udělal, je první podvod, kterého se stvoření dopustilo proti Bohu; to je zmocnit se Jeho darů, aniž by vůbec poznalo, odkud pocházejí, a Toho, který ho tolik miloval. Proto je to první povinnost stvoření a tato povinnost je tak nepostradatelná a důležitá, že Ona, která si vzala k srdci veškerou naši slávu, naši obranu, náš zájem, nedělala nic jiného, než procházela všemi sférami, od nejmenších po největší věc stvořenou Bohem, aby vtiskla Její odpověď lásky, slávy, díkůvzdání za všechny a ve jménu všech lidských generací. Ach! Ano, byla to přesně Moje Nebeská Matka, která naplnila Nebe a zemi odpovědí za všechno, co Bůh ve Stvoření udělal. Po Ní přišlo moje lidství, které splnilo tuto posvátnou povinnost, v níž stvoření tolik neuspělo, a učinilo Mého Nebeského Otce shovívavým vůči hříšníkovi. To byly moje modlitby a modlitby Mé nerozlučné Matky. Nechceš tedy opakovat mé vlastní modlitby? A co víc, proto jsem tě povolal do své Vůle – aby ses s námi spojila a následovala a opakovala Naše činy“.

Snažila jsem se tedy, jak jen to šlo, projít všemi stvořenými věcmi, dát svému Bohu odpověď lásky, slávy, vděku za vše, co ve Stvoření udělal...» (9. srpna 1925).

17 - Různé způsoby, jak se spojit v Boží Vůli.

Luisina modlitba: «Mnohokrát ve svých spisech říkám: „Spojila jsem se ve Svaté Boží Vůli“ a dále to nevysvětluji ... Nyní, nucena poslušností, řeknu, co se mi stane v tomto spojení.

Když se spojím, objeví se před mou myslí obrovská prázdnota, všechno světlo, takže člověk nemůže najít ani rozměr její výšky, ani její hloubku, ani hranice vpravo nebo vlevo, ani hranice vpředu nebo vzadu. Uprostřed této nesmírnosti, v bodě extrémně vysokém, zdá se, že vidím Božství neboli Tři Božské Osoby čekající na mě; ale toto je vždy duchovně. A, nevím jak, vychází ze mě malá holčička; ale je to moje vlastní já; možná je to moje malá duše. Je ale dojemné vidět tuto malou holčičku, jak se staví na cestu v tomto obrovském prázdném prostoru - úplně sama, stydlivá, kráčí po špičkách, s očima vždy upřenýma na místo, kde vidí Tři Božské Osoby, protože se obává, že když sklopí zrak v té nesmírné prázdnotě, nevěděla by, v jakém bodě skončí. Veškerá její síla je v tom pohledu upřeném vysoko; ve skutečnosti, jak její pohled odpovídá pohledu Nejvyšší Výšky, čerpá sílu na cestě...

Nyní, když před ně dorazila, vrhá se obličejem do té prázdnoty, aby zbožňovala Boží Vznešenost. Ale jedna ruka Božských Osob zvedá holčičku; a říkají jí: „*Naše dcero, malá dcero Naší Vůle, pojď do Naší náruče*“... Když to slyší, rozradostní se a učiní Tři Božské Osoby radostnými, zatímco čekají na vykonání jejich povinností, které jí svěřili. A s půvabem typickým pro malou dívku říká: „*Přišla jsem, abych Tě uctívala, velebila Tě, abych Ti poděkovala za všechny. Přicházím svázat na váš trůn všechny lidské vůle všech generací, od prvního až po posledního člověka, aby všichni mohli rozpoznat vaši Nejvyšší Vůli, uctívat Ji, milovat Ji a dát Ji život v jejich duších*“.

Potom dodala: „*Nejvyšší Vznešenosti, v této nesmírné prázdnotě se nacházejí všechna stvoření a já je chci všechny vzít, abych je umístila do tvé Svaté Vůle, aby se všichni mohli vrátit ke zdroji, ze kterého vzešli, to je tvá Vůle. Proto jsem přišla do tvé otcovské náruče, abych Ti přivedla všechny tvé děti a mé bratry a svázala je všechny s tvou Vůlí. A ve jménu všech a za všechny Ti chci odčinit a vzdát Ti poctu a slávu, jako by všichni vykonali tvou Nejsvětější Vůli. Ale, prosím! Modlím se k Tobě, ať již není žádné oddělení mezi Boží Vůlí a lidskou vůlí. Je to malá dívka, která to po Tobě žádá, a já vím, že těm malým nemůžeš nic odepřít*“...

Ale kdo může říct všechno? Byla bych příliš dlouhá. Kromě toho, že mi chybí slova, která by vyjádřila to, co říkám před Nejvyšší Výškou, zdá se mi, že zde v nízkém světě nepoužíváme stejný jazyk jako v této obrovské prázdnotě.

Jindy, když se spojím v Boží Vůli a ta obrovská prázdnota se mi objeví před myslí, projdu se všemi stvořenými věcmi a vtisknu jim „**Miluji Tě**“ pro Nejvyšší Vznešenost, jako bych chtěla zaplnit celou atmosféru mnoha slovy „**Miluji Tě**“, aby se Nejvyšší Láska odměnila za tolik lásky tvorům. Ještě víc, procházím každou myšlenku stvoření a vtiskuju jim své „**Miluji Tě**“; každý pohled a nechávám v nich své „**Miluji Tě**“; každé ústa a každé slovo a pečetím v nich své „**Miluji Tě**“; každý úder srdce, práci a krok, a přikrývám je svým „**Miluji Tě**“ k mému Bohu. Scházím hluboko, do moře, do hlubin oceánu a každou plující rybu, každou kapku vody chci naplnit svým „**Miluji Tě**“. Poté, co jako by všude zasévala moje „**Miluji Tě**“, se malá dívka postaví před Božskou Vznešenost a jako by Mu chtěla dát překvapení, říká:

*"Můj Stvořiteli a můj Otče, můj Ježíši a má Věčná Lásko, podívej se na všechny věci ze strany všech tvorů, říkají Ti, že Tě milují. Všude je pro Tebe „**Miluji Tě**“; Nebe a země jsou jimi naplněny. A Ty nechceš své malinké připustit, aby tvá Vůle sestoupila mezi stvoření, dala se poznat, uzavřela mír s lidskou vůlí; a jak si to žádá Její nadvláda, Její čestné místo, žádné stvoření už nikdy nebude plnit svou vůli, ale vždy Tvou?"*

Jindy, když se spojím v Boží Vůli, chci pociťovat zármutek nad všemi urážkami mého Boha a obnovím svá kola v této obrovské prázdnotě, abych našla veškerý zármutek, který Ježíš cítí za všechny hříchy. Přivlastním si jej a procházím se všude, na těch nejskrytějších a nejtajnějších místech, na veřejných místech, nad všemi zlými lidskými činy, abych pociťovala zármutek nad všemi urážkami a každým hříchem. Cítím, že bych chtěla při každém pohybu stvoření vykřiknout: „**Smutek! Opuštění!**“ A aby to všichni slyšeli, vtisknu to do dunění hromu, aby ve všech srdcích zahřměl **zármutek** z urážky mého Boha; **odpuštění**, při úderu blesku; **smutek**, ve svištění větru; **smutek, odpuštění**, v cinkání zvonů. Stručně řečeno, **smutek a odpuštění** ve všem.

Potom přináším svému Bohu zármutek všech, žádám o odpuštění pro všechny a říkám: „*Veliký Bože, ať tvá Vůle sestoupí na zem, aby se hřích již neopakoval. Je to jen lidská vůle, která vytváří tolik urážek, jako by zaplavila zemi hříchy. Tvá Vůle bude ničitelem všeho zla. Proto Tě prosím, udělej malou dceru své Vůle spokojenou, která nechce nic jiného, než aby tvá Vůle byla známa a milovaná a aby vládla ve všech srdcích*“» (10. května 1925)

«... Nyní dodávám, že když se tato nesmírná prázdnota objeví v mé mysli, když se spojím v Nejvyšší Vůli, malá dívka pokračuje ve svých kolech a stoupá vysoko, chce svému Bohu odpovídat „**Miluji Tě**“ za všechnu lásku, kterou měl ke všem tvorům. Touží po tom, aby Ho ctíla jako Stvořitele všech věcí, a tak obchází hvězdy a do každého mihotání světla vtiskuje mé „**Miluji Tě**“ a „**Sláva mému Stvořiteli**“; do každého atomu slunečního světla, které sestupuje dolů, „**Miluji Tě**“ a „**Sláva**“; do celé nebeské šíře, do vzdálenosti mezi jedním krokem a druhým, moje „**Miluji Tě**“ a „**Sláva**“; do švitoření ptáčete, do

máchnutí jeho křídel, „*lásku*“ a „*slávu mému Stvořiteli*“; do stébla trávy, které klíčí ze země, do květu, který kvete, do vůně, která stoupá, „*lásku*“ a „*slávu*“; ve výšce hor a v hloubce údolí „*lásku*“ a „*slávu*“. Procházím každým srdcem každého stvoření, jako bych se do něj chtěla uzavřít, a v každém srdci křičím své „*Miluji Tě*“ a „*Sláva mému Stvořiteli*“. Chtěla bych, aby byl jeden křik, jedna Vůle, jedna harmonie všech věcí: „*Sláva a láska mému Stvořiteli*“.

A pak, jako bych shromáždila všechno dohromady, takovým způsobem, že všechno dává odpověď lásky a potvrzení slávy za vše, co Bůh ve **Stvoření** udělal, přicházím k Jeho trůnu a říkám mu: „*Nejvyšší Vznešenosti a Stvořiteli všech věcí, tato malá dívka přichází do tvé náruče, aby Ti řekla, že všechno Stvoření, ve jménu všech tvorů, dává Tobě odpověď, nejen lásky, ale spravedlivé slávy za tolik věcí, které jsi vytvořil pro lásku k nám. Ve tvé Vůli, v této nesmírné prázdnotě, jsem bloudila všude, aby Tě všechny věci oslavovaly, milovaly Tě a velebily Tě. A teď, když jsem pro Tebe umístila lásku mezi Stvořitele a stvoření do jejich vztahu, který lidská vůle zlomila, stejně jako slávu, kterou ti všichni dlužili, nech svou Vůli sestoupit na zemi, aby mohla svazovat a posilovat všechny vztahy mezi Stvořitelem a stvořením. Všechny věci se vrátí do původního uspořádání, které jsi stanovil. Proto spěchej, už neatálej: nevidíš, jak je země plná zla? Jen Tvá Vůle může tento proud zastavit, umístit ji do bezpečí, ale Tvá Vůle je známa a rozhodující...“*

Pročež, po tomto, mám pocit, že moje úkoly nejsou kompletní, proto sestupuji níže v té prázdnotě, abych odpovídala Ježíši za dílo Vykoupení. A jako bych našla vše, co udělal v jednom aktu, chci mu dát svou odpověď všech činů, kterou pro něj měla udělat všechna stvoření, když na Něho čekala a přijímala Ho na zemi. Potom, jako bych se chtěla proměnit v lásku k Ježíši, vracím se ke svému refrénu a říkám:

'Miluji Tě ve tvém aktu sestoupení z nebe'; vtiskuji mé 'miluji Tě' do aktu tvého početí; 'miluji Tě' v první kapce krve, která se vytvořila ve tvém Lidství; 'miluji Tě' v prvním úderu tvého Srdce, tak, abys všechny tvé údery srdce označil slovem 'miluji Tě'. 'Miluji Tě' v tvém prvním nádechu; 'miluji Tě' ve tvých prvních bolestech; 'miluji Tě' v tvých prvních slzách, které jsi uronil v mateřském lůně. Toužím odpovídat tvým modlitbám, tvým náhradám, tvým obětím svým 'miluji Tě'; toužím zpečetit každý okamžik tvého života svým 'miluji Tě'. 'Miluji Tě' v tvém narození; 'miluji Tě', když si trpěl zimou; 'miluji Tě' v každé kapce mléka, které jsi sál od své Matky. Mám v úmyslu naplnit svým 'miluji Tě' oblečení, s nímž tě tvoje Matka zavinula; položím své 'miluji Tě' na místo, na které tě tvá drahá Matka jemně položila do jeslí, a tvé nejněžnější údy cítily tvrdost sena - ale víc než sena tvrdost srdce.

Moje 'miluji Tě' v každém tvém nářku, ve všech slzách a bolestech tvého mládí. Nechávám své 'miluji Tě' plynout do všech vztahů a komunikací a lásky, kterou jsi měl se svou Matkou. 'Miluji Tě' v každém slově, které jsi řekl, v jídle, které

sis vzal, v krocích, které jsi udělal, ve vodě, kterou jsi pil. **'Miluji Tě'** v práci, kterou jsi udělal svýma rukama; **'miluji Tě'** ve všech činech, které jsi během skrytého života udělal. Vtiskuji své **'miluji Tě'** do každého tvého vnitřního činu a bolestí, které si utrpěl; pokládám své **'miluji Tě'** na cesty, které jsi šel, do vzduchu, který jsi dýchal, do všech kázání, která jsi pronesl během svého veřejného života. Moje **'miluji Tě'** proudí v síle zázraků, které jsi vykonal, ve Svátostech, které jsi ustanovil. Ve všem, můj Ježíši, dokonce i v nejnuitnějších vláknecích tvého Srdce vtiskuji mé **'miluji Tě'** za sebe i za všechny.

Tvá Vůle mi dala všechno najevo a já nechci zanechat nic, do čeho by nebylo vtisněno moje **'miluji Tě'**... Tvá malá dcera Tvé Vůle cítí povinnost, když neví o ničem jiném, co by měla udělat, aby si obdržel alespoň malé **'miluji Tě'** za vše, co jsi pro mě a pro všechny udělal...

Proto Tě mé **'miluji Tě'** následuje ve všech bolestech tvého umučení, ve všech plivancích, pohrdáních a urážkách, které Ti dali. Mé **'miluji Tě'** pečeti každou kapku krve, kterou jsi prolil, každý úder, který jsi dostal, každou ránu, která se ti vytvořila na těle, každý trn, který ti probodl hlavu, hořké bolesti ukřižování, slova, která jsi vyslovil na kříži. Až do tvého posledního dechu mám v úmyslu vtiskovat své **'miluji Tě'**. Toužím spojit celý tvůj život, všechny tvé činy s mým **'miluji Tě'**. Toužím, aby ses všude dotýkal, viděl a cítil mé neustálé **'miluji Tě'**. Mé **'miluji Tě'** Tě nikdy neopustí – tvá samotná Vůle je životem mého **'miluji Tě'**. Ale víš, po čem tato malá dívka touží? Aby se Boží Vůle, kterou jsi tolik miloval a kterou jsi činil po celý svůj život na zemi, dala poznat všem tvorům, aby ji všichni milovali a naplnili tvou Vůli na zemi tak, jak je v nebi. Tato malá dívka si Tě přeje dobýt v lásce, abys mohl dát svou Vůli všem tvorům. Ó prosím! Učiň šťastnou tuto ubohou maličkou, která netouží po ničem jiném než po tom, co si přeješ Ty: aby byla poznána Tvá Vůle a aby ona vládla na zemi."

(...) Můj milý Ježíš mi řekl: „Má dcero, k tomu, co jsi řekla, o splnutí s mou Vůlí, je třeba přidat další výzvu, a to sjednocení se v řádu Milosti ve všem, co Posvětitel (Duch Svátý) udělal a udělá pro ty, kteří mají být posvěceni. Tím spíše, protože zatímco My, Tři Božské Osoby, jsme vždy sjednoceni v činnosti, když **Stvoření** ukazuje na Otce a **Vykoupení** na Syna, **Fiat Voluntas Tua (Bud' Vůle Tvá)** bude ukazovat na Ducha Svatého. A právě ve „Fiat Voluntas Tua“ ukáže Boží Duch své dílo.

Uděláš to, když při příchodu před Nejvyšší Vznešenost řekneš: „Přicházím Ti odpovědět v lásce za všechno, co Posvětitel dělá pro ty, kdo mají být posvěceni. Přicházím, abych vstoupila do řádu milosti, abych ti mohl dát slávu a odpověď lásky, jako by se všichni stali svatými, a abych ti odčinila všechnu odpor a nedostatek shody s milostí. A jak jen můžeš, hledej v Naší Vůli skutky milosti Ducha Posvětitel, abys Jeho bolest učinila svou, stejně jako Jeho tajné sténání, Jeho mučivé povzdechy v hloubi srdcí, když se vidí tak nevídaného. A protože první skutek, který činí, je přinést Naší Vůli jako úplný akt jejich posvěcení,

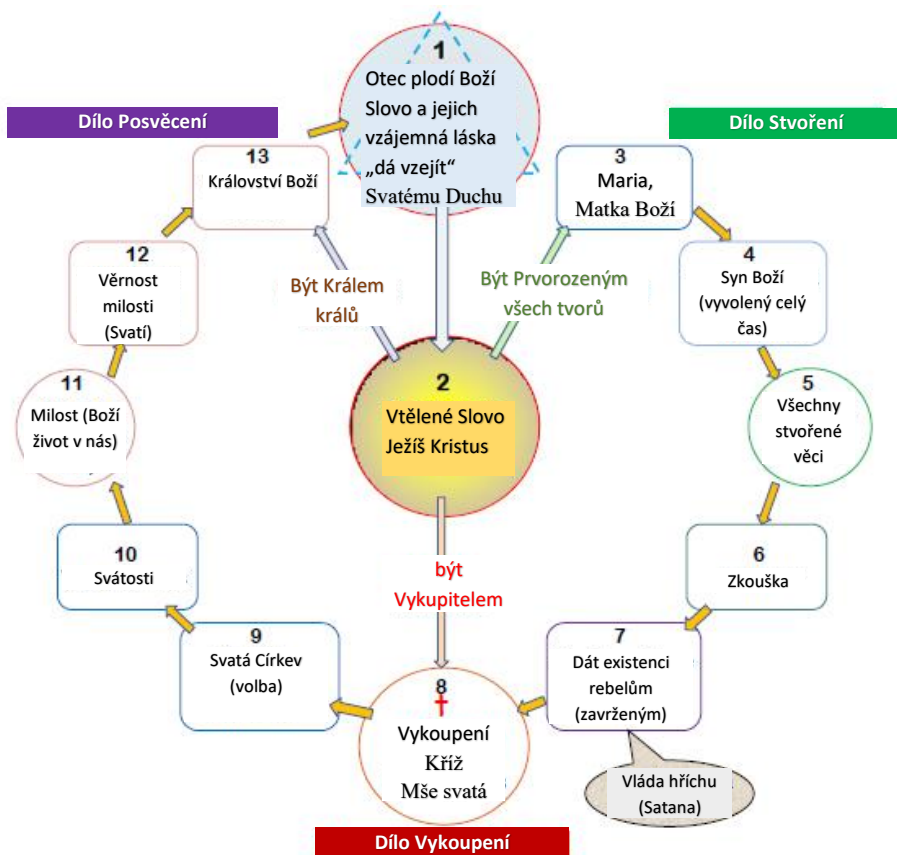
sténá nevýslovným sténáním, když vidí sám sebe odmítnutého. A ty Mu ve své dětské prostotě řekni: ‚Duchu Posvětiteli, pospěš si, vzývám Tě, znovu Tě prosím – dej svou Vůli poznat všem, aby ji znali, milovali ji a vítali tvůj první akt jejich úplného posvěcení – což je tvá Svatá Vůle.‘

Má dcero, My, Tři Božské Osoby, jsme neoddělitelní a odlišní, a tímto způsobem chceme projevit lidským generacím Našimi skutky pro ně – že zatímco jsme sjednoceni mezi sebou, každý jeden z nás chce jednotlivě projevovat svou lásku a své dílo vůči tvorům“. (17. května 1925).

Závěrem, jsou lidé, kteří s radostí říkají, že konají cykly v Boží Vůli... což je velmi krásné, pokud skutečně žijí (nebo se snaží žít) v Boží Vůli. Je evidentní, že není totéž dělat cykly pěšky nebo na kole, než je dělat v letadle... to znamená dělat to lidským způsobem, prodávat sami sebe, a ne božským způsobem, který se rodí spontánně, když člověk žije ve Vůli Boží. Proto tato forma modlitby není technika nebo móda, ale je to život, náš život se stává dílem posvěcení jen do té míry, do jaké naše sebeláska umírá, aby poskytla všechen ten prostor Boží Vůli.

Pořadí řádu jediného a věčného aktu Boží Vůle

To je řád (příčina → důsledek) Božích nařízení, která tvoří jediný a věčný akt ve Vůli Boží. V těchto nařízeních nás Bůh očekává, abychom „činili pokrok“ a abychom spolu s ním, stejně jako Adam, v odpoledním vánku (Gn 3,8) poznali Jeho podivuhodnou Vůli ve všech jeho činech a **klaněli se mu**, abychom obdivovali Jeho Moudrost a Jeho Krásu a **chválili Ho**, přijímali všechna dobra Jeho Prozřetelnosti a **děkovali Mu**, dovolili Jeho věčné Láске, aby nás zasáhla a abychom **Ho milovali**, abychom odpovídali ve jménu všech, omlouvali je a napravovali za ně, a prosili ve jménu všeho nejvyššího plodu a konečnosti všech Božích činů, aby Jeho Království přišlo „na zemi jako je v nebi“.

Duše je povolána, aby se sjednotila s Boží Vůlí ve všech Jejich dílech (Stvoření, Vykoupení, Posvěcení), aby ji uctívala, velebila ji, vzdávala díkyvzdání a milovala ji, vzývající Jeho království ve jménu všech.

Je nutné mít jasné pochopení a pojetí obsahu naší víry, zvláště v těchto časech zmatků a duchovních omylů. Řekněme společně s Bohem „Budiž světlo“, pro lásku k Pravdě, protože „otec lži“ se nachází v temnotě, dvojznačnosti, mlze, klamu a zlobě.

1 - "Vězte, že Bůh je Bůh". Je jeden Bůh. A Bůh jsou tři osoby, ne čtyři.

„Uctívej Pána, svého Boha, a služ jedině jemu,“ řekl Ježíš pokušiteli.

Ježíš Kristus je **Božská Osoba**, druhá osoba Nejsvětější Trojice; On je Syn, „*zplozený, nestvořený, jeden z podstaty s Otcem*“. Sdílejí stejnou Podstatu nebo Božskou existenci. Ježíš Kristus je nestvořeným obrazem Otce, je Slovem, druhým Otcem samotným. Ježíš má díky svému Vtělení **dvě přirozenosti**: své Božství a své Lidství. On je pravý Bůh a Pravý Člověk. Svou vlastní Božskou přirozeností je nestvořený, nekonečný a věčný a díky své lidské přirozenosti je pravým člověkem a jeho stvoření lidství je omezené a dočasné.

Ježíš Kristus je „*spolutvůrcem*“ s Otcem a s Duchem Svatým do té míry, do jaké jsou tři Božské osoby neoddělitelné ve svém životě a ve svém díle; každé z Božských Osob je však přisuzována pracovní nebo aktivní role: Otcí **Stvoření**, Synu **Vykoupení** a Duchu Svatému **Posvěcení**.

Ježíš Kristus je Prvorozený mezi všemi tvory. Všechna stvoření byla stvořena skrze Něho, s Ním, v Něm a pro Něho (J 1,3; Kol 1,15-17)

2 - Panna Maria je a může být nazývána „*druhorozenou*“ Otce, známá, milovaná, určená, a jako taková byla stvořena v Ježíši Kristu, pro něj (aby byla jeho Matkou) a s Ním „*v jednom jediném a věčném Výnosu o předurčení*“. Co tedy „*Bůh spojil, člověk nerozlučuj*“.

Panna Maria je pouze **stvoření**, není Stvořitelkou, ani není součástí Trojice; byla však počata v lůně Nejsvětější Trojice, je lidskou osobou s lidskou přirozeností (dokonalou a neposkvrněnou), omezenou a dočasnou jako lidská přirozenost Ježíše Krista. Na rozdíl od Boha, Ona není důvodem své vlastní existence.

3 - „Pak Bůh řekl: učiňme lidstvo **k našemu obrazu, k naší podobě**...“

Bůh tedy stvořil lidstvo ke „svému vlastnímu obrazu, k obrazu Božímu je stvořil; jako muže a ženu je stvořil.“ (Gn 1,26-27).

Všimněte si, že Bůh mluví v jednotném čísle (je jeden Bůh) a působí v množném čísle (Tři Božské Osoby).

Dvojí verze lidské bytosti (muž a žena) odráží to, že byli stvořeni k obrazu Božímu. *Za prvé*, Bůh stvořil jednoho muže (Adama); *ve druhém okamžiku* byla Eva zformována z Adamova boku a *ve třetím okamžiku* je povolal, aby se stali jednotou (jedno tělo). Tato jednota jako živých bytostí je vyjádřena ve třetí osobě: jejich synovi.

Obraz Tří Božských Osob je tedy viděn **v člověku individuálně** jako v někom, kdo má ve své duchovní duši tři schopnosti: vůli, rozum a paměť; dary, které odpovídají Otci, Synu a Duchu Svatému. A jako skupina osob nebo **rodina** (manžel nebo otec, manželka nebo matka a syn) jako malý stvořený obraz Nejsvětější Trojice, který musí sdílet stejnou Lásku a Život s úmyslem zalidnit Ráj nebo Nebe poté, co se naplní jejich čas utrpení na zemi.

4 - „Obraz a podoba“ není totéž; Boží obraz je v lidské přirozenosti, **v našem bytí**, stvořený Bohem podle jeho vlastního vzoru. Naše podoba s Bohem měla být **v našem žití**; to je v našem způsobu lásky, práce a plodnosti. Člověk měl být jako Bůh ve svém způsobu života tím, že by myslel tak, jak myslí Bůh, viděl vše tak, jak vidí Bůh, miloval s jeho stejnou věčnou a nekonečnou láskou, měl stejnou chuť, štěstí, božská práva (jiná než lidská!), jednal jako Bůh, žil stejný život Nejsvětější Trojice s jeho zbožňováníhodnou Vůlí, která je zdrojem všech jeho děl, Života, božských vlastností a Jeho vlastní Vůle a štěstí.

Bůh vložil do lidského přirozeného života **obraz** svého vlastního života; v nadpřirozeném Životě, Milosti, Bůh dává člověku podíl na jeho Životě, činí ho **podobným** Jemu samému, dává mu **podobu** Jeho Života.

5 - Člověk, stvořený k obrazu Božímu, odpovědný za svůj život a osud, takto vybavený **svobodnou vůlí** (ne totéž jako **svoboda**), byl Bohem postaven tváří v tvář tomuto dilematu: Bůh nebo jejich vlastní „ego“, tváří v tvář rozhodnutí přilnout k Vůli Boží nebo dát přednost své vlastní lidské vůli.

To byl potřebný **důkaz**, který Bůh chtěl, aby ho potvrdil jako syna – ale v důkazu spočívá pokušení, vytáhnuté ďáblem, aby ho zničil.

Toto rozhodnutí nebylo a není skutečnou „volbou“: Bůh nepožádal člověka, aby **si vybral** – protože není správné volit mezi dobrem a zlem, životem a smrtí nebo Kristem a Barabášem! – ale aby se **rozhodl** pro pravdu, dobro, život, Boha a Boží Vůli, ne pro cokoliv. Vybíráme mezi dvěma nebo více věcmi, které jsou považovány za srovnatelné; proto volíme, když neznáme skutečnou hodnotu a nejvhodnější z voleb, ale když víme, nepochybujeme o svém rozhodnutí; výběr ukazuje na neznalost. „Volba mezi dobrem a zlem“, poté, co Bůh vyjádřil, co bylo dobro, je nepřijatelné a urážlivé. Z tohoto důvodu Bůh žádal člověka, aby učinil rozhodnutí, nikoli volbu.

Toto rozhodnutí se mělo projevit poslušností božského příkazu nejíst *ovoce* ze stromu poznání dobra a zla.

Jedna věc byl strom Ráje, druhá ovoce toho stromu a další účinky jezení z něj. Dále byly naznačeny dva stromy: strom „*života*“ a strom „*poznání dobra a zla*“, ze kterého je Bůh požádal, aby nejedli, protože by jim nedal život, ale smrt.

Jestliže *strom „života“* naznačoval Boží vůli, *strom „poznání dobra a zla“* (poznání, které není život) byl obrazem lidské vůle. Jíst z něj (dát život své vlastní lidské vůli, proti Boží Vůli) by způsobilo ne život, ale smrt.

Tyto dva stromy byly tedy jakési „svátosti“, ustanovené Bohem Otcem, Stvořitelem, protože ve své materiálnosti znamenají duchovní skutečnost a zároveň ji dávají. Měly by mít fyzickou realitu (nejsou to jen symboly nebo metafory), ale vyjadřují duchovní význam.

Příslušné plody jednoho a druhého tedy měly být skutečnými hmotnými plody (nikde není zmíněno jablko); měly však přesný význam: buď *božské* nebo *lidské ovoce*, něco ve vztahu k plodu lůna nebo plození. Požehnané a božské ovoce bylo ovoce Marie; bez požehnání a pouze lidské bylo ovoce Evy; všimněte si, že její nejstarší syn, Kain, „pocházel od zlého“, podle Písma (1 Jan 3:12).

6 - Člověk hříchem zranil a znesvětil božský **obraz**, který v sobě nosí, a tak ztratil svou božskou **podobnost** s Bohem. Člověk se již nepodobal Bohu, protože chtěl plnit svou vlastní vůli místo vůle Boží. Člověk zhřešil a ztratil nadpřirozený život (milost), čímž také ztratil svůj přirozený život. Jeho lidská vůle se vzdálila od Boží Vůle; proto se duše stahuje z těla.

Duše prožívá duchovní a nesmrtelnou smrt (v tom smyslu, že ztrácí Božský život), a proto i tělo zažívá smrt (když z něj duše odejde). Existuje tedy dvojí smrt: smrt duše stejně jako smrt těla. Smrt duše je **hřích**; **smrt** těla je jeho následkem. To je důvod, proč Vykoupení požadovalo, aby Náš Pán Ježíš Kristus přijal naši dvojí smrt ve svém Životě a Utrpení: Utrpení Jeho Duše a Jeho Těla. Hřích spočívá v odmítnutí Boží Vůle a Ježíš jej zrušil svým dokonalým přilnutím k Vůli Otce; následkem hříchu je ztráta všech mimořádných, nadpřirozených a přirozených darů, která vyvrcholí smrtí; a Ježíš jej v sobě zničil svým utrpením a smrtí v crescendo (vystupňováním), které začalo od okamžiku jeho vtělení.

Tato **dvojitá smrt** odpovídá dvěma rozměrům lidské existence: jedna je v době zkoušky a druhá je navždy a mimo život. Jsou dočasnou smrtí a věčnou smrtí, což neznamená návrat nikam, ale věčnou ztrátu Boha se všemi důsledky.

První smrt, která je všeobecná (ovoce prvotního hříchu), jí nemůže uniknout žádný živý člověk, ale na konci dějin (konec světa) dojde k všeobecnému vzkříšení těl a každé odejde – tělo a duše - do svého vlastního definitivního a jimi samými zvoleného cíle: „*Neboť přichází hodina, kdy mrtví opustí své hroby*

za zvuku Jeho hlasu: ti, kdo činili dobro, ožijí; a ti, kdo páchali zlo, vyjdou před soud“ (Jan 5, 28-29).

Od **druhé smrti**, kterou je odloučení od Boha, je možné se vysvobodit ještě za života skrze opravdové pokání, smíření s Bohem a božské odpuštění (dané skrze církev). Pokud však zkouška časem skončí a člověk zemře bez milosti, bez odpuštění a bez vzývání Božího milosrdenství, střet se spravedlností se promítne do věčné smrti a věčného odmítnutí Boha. Toto hořící jezero, už žádná náprava, je **druhá smrt** (Zj 20,14).

Protože existuje **dvojitá smrt**, existuje také **dvojité vzkříšení**. Duchovní vzkříšení není jen o znovuzískání milosti, ale ještě více je na člověku, aby se vrátil „do původního řádu stvoření“, mající jako život Boží Vůli. Druhým bude slavná proměna těla na konci světa.

7 - Poté, co byl člověk z Milosti **synem** Božím, stal se hříšným, vzpurným a skrze pokání mohl být přijat pouze jako **služebník** v očekávání Vykoupení.

Dva jsou Příchody Páně. Jeho první příchod jako Vykupitel; Jeho druhý jako Král. Při svém prvním příchodu jako Vykupitel opravil **božský obraz**, pokřivený a v člověku téměř nerozpoznatelný; při Jeho druhém příchodu jako Král obnovuje ztracenou **božskou podobu** a vede každého, kdo Ho přijme, zpět na místo, k řádu a účelu, pro který je Bůh stvořil.

Prvním příchodem Páně byl spasen člověk a znovu otevřeny dveře Nebe, aby do nich mohl kdokoli vstoupit. **Druhý příchod** znamená záchranu Věčného nařízení Jeho Království tím, že svrhne nebe na zem a obnoví tvář země.

Ovocem jeho prvního příchodu je vrátit člověku božský život Milosti a učinit ho synem Božím (první vzkříšení); a **ovocem Jeho druhého příchodu** je dát člověku žijícímu z Milosti vlastnictví Království Božího a plnost dobra Stvoření, Vykoupení a Posvěcení.

První příchod (neboli Advent-Příchod) Páně byl v „**plnosti časů**“.

Jeho druhý příchod (nebo Parousia-Přítomnost, která počínaje příchodem trvá) je na „**konci časů**“; je to konec doby čekání a příchod vytouženého času - konec časů úzkosti a příchod času pro naplnění Království, jak říká sv. Petr: „Nyní musíte činit pokání a obrátit se k Bohu, aby vaše hříchy byly smazány a aby Pán seslal **čas útěchy**. Potom vám pošle Krista, kterého předurčil, to jest Ježíše, a Nebesa ho musí přijmout, dokud nepřijde čas, aby Bůh **vše obnovil**, jak již dávno slíbil prostřednictvím svých svatých proroků“ (Sk 3,19-21).

Musíme tedy rozlišovat doby historie:

- počátek časů nebo počátek světa,
- "**plnost časů**" (Gal. 4,4)
- "**konec časů**" (Gal. 4,2)
- a konec světa (konec dějin).

Mezi těmito dvěma posledními časy je slavná doba, velmi dlouhá doba pro naplnění Božího Království zaslíbeného v Modlitbě Páně, *Království jeho Vůle na zemi jako je v nebi*. To je to, co Zjevení nazývá „*tisíciletím*“. Jeho obrazem a proroctvím bylo čtyřicet dní, kdy Ježíš zůstal na zemi vzkříšený a slavný před svým Nanebevstoupením do nebe.

8 - Bůh nás stvořil, abychom sdíleli Jeho Život, Lásku, štěstí a Slávu. Touží nás zaplavit svou nekonečnou láskou, aby nás miloval a byl námi milován (protože to je naše štěstí).

Ale dobře, Láska vyžaduje v zájmu Spravedlnosti soulad lásky: ale jak by mohlo stvoření soutěžit v lásce s Bohem? Jak naplnit právo spravedlnosti tím, že budeme milovat nekonečnou láskou Toho, který nás miluje nekonečnou a věčnou láskou? Jak by mohlo malé zrcátko říci Slunci: „Miluji tě“? Stačilo by Bohu, aby věděl, že vzhledem k tomu, že tvor je malý a omezený, nelze nic dělat a On se musí spokojit s podstatnou absencí závazku Jeho lásky ze strany tvora? "*Pro Boha není nic nemožné*".

Proto určil řešení: ***obětoval své vlastní Srdce tvorům, aby Ho mohli milovat Jeho stejnou láskou***. Tak dává člověku samotný zdroj své lásky: dar Jeho Boží Vůle.

Tento dar, přirozeně, není součástí naší lidské přirozenosti, ale čistou milostí, zcela nezaslouženým darem. Tvor by neměl dělat nic víc, než to rozpoznat a přijmout. Tento nejvyšší dar, tato královská a božská koruna je to, co ustanovuje člověka jako dědice a krále, „*Adama, syna Božího*“ (Lk 3,38), malého boha v ***podobě*** jeho Stvořitele a Otce, „*syna v Synu*“.

S tímto darem Boží Vůle by člověk mohl a měl milovat Boha Jeho stejnou Láskou, stejně jako Syn miluje Otce s Duchem svatým, který je Láska.

To, co pochází z Jednoty a co se odlišuje ve Třech Božských Osobách, je dovršeno v Jednotě prostřednictvím Lásky. Stejně tak se člověk, stvořený a pocházející od Boha, musí k Němu (svobodně) vrátit.

Ubohá lidská slova! Skutečnost Boha nekonečně přesahuje ubohé pojetí, které je člověk schopen vyjádřit, protože jakkoli jsou (zjevně) omezené a nedostatečné, nejsou to chyby, ale jsou omezené tak, jak je omezený člověk.

„*Předem rozhodl, kdo jsou ti, kteří jsou předurčeni k tomu, aby byli utvářeni podle vzoru jeho Syna, takže by měl být nejstarším z mnoha bratří; ti, kteří byli předurčeni, tyto povolal; ty, které povolal, ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, uvedl do slávy*“ (Řím 8, 29-30).

Člověk byl navždy *předurčen*; navždy *povolán* (do existence = stvořen), navždy *ospravedlněn* (t. j. vykoupen) a navždy *oslaven*. Tedy z Boží strany; nyní musíme potvrdit nebo schválit toto povolání a milost, aby byly věčné.

„Budeš jako Bůh“, navrhl otec lži Evě, „být jako Bůh“, ale bez Boha a pryč od Něho. Je to, jako by paprsek slunce mohl existovat sám o sobě a stát se dokonce sluncem, daleko od slunce!

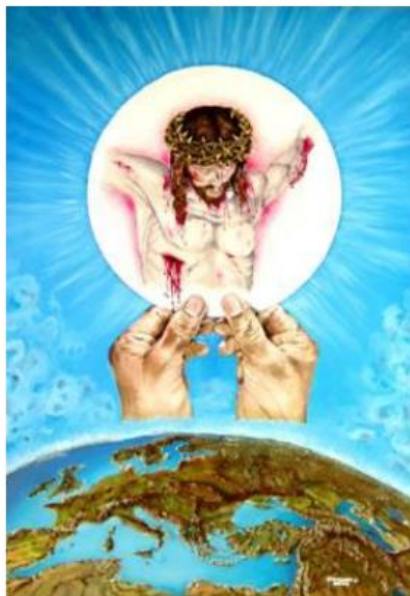
Toto je naše věčné povolání: **být jako Bůh z Boží milosti, dobroty a štědrosti.** Nejsme jako Bůh, ale volá nás, abychom se mu stali podobnými **ne v naší stvořené lidské přirozenosti, ale tím, že budeme žít a milovat s jeho stejnou Vůlí a Láskou:**

„Svou božskou mocí nám daroval vše, co potřebujeme k životu a ke skutečné oddanosti, skrze poznání toho, který nás povolal svou vlastní slávou a dobrotou. Skrze ně se nám naplnila ta největší a neocenitelná zaslíbení, že skrze ně **budete sdílet Božskou Přirozenost**“ (2. Petr 1, 3-4).

„Vaše mysl tedy musí být strážlivá a připravená k akci; vlož veškerou svou naději **do Milosti, kterou ti přineslo zjevení Ježíše Krista**“ (1. Petr 1, 13)

"Synové v Synu!"

„Kéž vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dá ducha moudrosti a vnímání toho, co je zjeveno, abyste ho plně poznali. Kéž osvíti oči vaší mysli, abyste viděli, jakou naději má pro vás jeho volání, jak bohatá je sláva dědictví, které nabízí mezi svým svatým lidem, a jak neobyčejně velká je moc, kterou vůči nám věřícím uplatnil; to odpovídá síle jeho moci...“ (Ef 1, 17-19).

Vyznání víry

Ó, Ježíši, můj Pane a můj Bože!
Klaním se ti, pravý Bože a pravý člověče,
dáváš se nám v Nejsvětější Svátosti
svým Tělem, Krví, Duší a Božstvím,
celým svým Bytím a Životem
odkud dílo *Stvoření*,
dílo *Vykoupení* a dílo *Svatosti*
pokračuje k triumfu tvého Království.
Veškeré dílo *Stvoření* je prostřednictvím tvého VTĚLENÍ,
je jeho konečností a v něm vrcholí.
Celé dílo *Vykoupení* je naplněno v celém tvém životě,
ve tvém Nejsvětějším Utrpení a Smrti.
Veškeré dílo *Svatosti* – což je přenést do nás Tvůj Vlastní Život –
je ovocem tvého Zmrtvýchvstání,
protože ty jsi Vtělené Slovo, Mrtvý a Vzkříšený!
Ale tvým cílem nebylo pouze nás stvořit, spasit a učinit svatými,
ale abys nám dal své Božství
a přiměl nás, abychom měli jako svůj život tvou Vůli:
neboť to je tvé Království!

Ježíši, miluji tě!

Přijď, Boží Vůle a zmocni se

celého mého bytí, mé osoby, mého života;¹
všeho, co jsem, všeho, co mám, všeho, co dělám;
mého ducha, mé duše, mého těla;
mých sil, mých smyslů, mých údů;
mé inteligence, mé paměti, mé vůle;
mé mysli, mého srdce, mého dechu;
mých myšlenek, mých slov, mých prací;
mých očí, mých uší, mého hlasu;
mých pohybů, mých činů, mých kroků;
mé práce, mé únavy, mého odpočinku;

---

¹ Každá věta, každý řádek vyjadřuje znamení Nejsvětější Trojice, která stvořila lidstvo ke Ježímu obrazu a podobě.

*mých citů, mých smutků, mých radostí;
Mší svatých, Svátostí, které přijímám (nebo dávám), mých modliteb;
mé minulosti, mé přítomnosti, mé budoucnosti;
mého života, mé smrti, mé věčnosti,
přeměň to vše v dokonalou a univerzální chválu tvé Slávy,
život tvého Života a triumf Tvé Vůle.*

Ježíši, ať se tvá Boží Vůle stane životem ve mně a zaplaví mě tebou.

*Dnes udělám vše pro tebe, s tebou a v tobě.
V každém okamžiku mého života, nechť celý tvůj život,
smrt a vzkříšení žijí ve mně.
Přikryj mě pláštěm svého života, bolesti a lásky,
abych tě mohl uctívat ve tvé Pravdě,
přijmout tě ve tvé Nesmírnosti,
a vlastnit tě ve tvé Všemohoucnosti.
Kéž jsi oslaven svou vlastní Slávou,
chválen svou vlastní Moudrostí
veleben stejným hlasem Otce.
Kéž ti děkuji tvou vlastní Spravedlností,
nabízím ti nápravu tvými vlastními Zásluhami,
a miluji tě tvou věčnou Láskou.*

*V každém okamžiku chci naplnit
veškeré **Stvoření** mou láskou, která Tě chválí a děkuje Ti,
celý tvůj **Život Vykupitele** mou láskou, která Tě miluje a velebí
Tě,
a veškeré **dílo Svatosti** mou láskou, která Tě miluje
a prosí ve jménu celého triumfu tvého Království.*

Tento malý Katechismus Boží Vůle obsahuje:

1 – První otázky týkající se Božího Daru	(str. 3)
2 – Spiritualita Luisy Piccarrey	(str. 6)
3 – Oči duše: Víra	(str. 19)
4 – Svěření se a zasvěcení	(str. 25)
5 – Výchozí bod: "Kdo jsem já a kdo jsi ty?"	(str. 29)
6 – Jak přijmout tento dar?	(str. 33)
7 – Nutnost znalosti	(str. 38)
8 - "Pane, nauč nás modlit se"	(str. 43)
9 - Pořadí řádů Božího "Fiat"	(str. 54)
10- "Budiž Světlo!"	(str. 55)
Vyznání víry	(str. 60)
"Ježíši, miluji tě!"	(str. 61)